

Roxana Lunganu

ROXANA LUNGANU

*

VISUL FLUTURELUI ALBASTRU

Copertă: Francisc Baja

Redactare şi tehnoredactare: Andreia E. Precub

Coordonator colecţie: Daniel Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LUNGANU, ROXANA NICOLETA
Visul fluturelui albastru / Lunganu Roxana Nicoleta. - Cluj-Napoca : Ecou Transilvan, 2012
ISBN 978-606-93142-9-6

821.135.1-31

Colecţia: *DEBUT*
e-mail: edituraecou@yahoo.com
telefon: 0745.828.755

ROXANA LUNGANU

*

VISUL FLUTURELUI ALBASTRU

Editura ECOU
2012

Învaţă-mă arta de a crea insule de

nemişcare, în care să pot aduna

frumuseţea lucrurilor înconjurătoare:

norii, copacii, sunetul muzicii...

Marion Stroud

Aici vom sta şi vom lăsa

muzica să ni se strecoare

în auz: iar blânda

nemişcare şi noaptea vor fi

alinturile dulcii armonii...

William Shakespeare

I

Nici nu ştiu cum să încep această frumoasă poveste a cerurilor albastre... Poate că ar trebui să încep clişeic, cu copilăria însorită, plină de farmecul inocenţei, vise pe nori de catifea sau îmbibată de aromele primăverilor mele... Să continui cu viaţa bogată, imensă în sentimente, profundă în

analiza simţurilor... Sau să rămân la mijlocul unei trăiri de aur, prinsă în timp, captivă în cer, prizonieră a zeilor bucălaţi? Frumoasă dualitate în gândire, dragă detaşare de timp prezent... Sau să cânt minunatul viitor ce mi se întrevede printre fulgerele temător-argintii în lumina neagră a nopţii de catifea?

Zâmbesc trist, viaţă viitoare, căci ştiu că nu vei fi uşoară şi vei trece prin curentul electric al spiritului frânt, conservat, vindecat, tratat, renăscut, educat, umilit, împovărat, chinuit, spintecat, sângerând de dureri nevăzute şi rebandajat, cicatrizat... Oare ce chip are sufletul meu?

Probabil că povestea asta a început deja cu mult timp înainte de mine. Poate cu legenda fluturelui albastru devenit simbol metaforic pentru creaţia mea sau poate cu trăirile revenite fulgerător din trecut prin sânge care-mi scaldă ţesuturile fine...

Nobil a fost îngerul meu pentru că mi-a păstrat o felie din paradisul acesta psihologic şi m-a aruncat din leagănul eternităţii în lumea aceasta minunată. Cum altfel poate fi o astfel de lume ce freamătă în necuprinsul imaginaţiei cu dimineţile ei de aur... Şi florile din rubine, cu păduri paradisiace şi adormite senin în minţile poeţilor... E anotimpul ploilor de fericire, când cerurile se deschid şi lacrimile sfinţilor udă spirite însângerate de îngeri; e anotimpul florilor de anthee şi al fluturilor albaştri! E anotimpul vieţii şi al iubirii vieţii! E aroma incitantă a vieţii noastre din puţin cardamon... Ce concert al inimilor, această viaţă! Ce dar mai preţios am putea avea în eternitate decât această viaţă? Încă n-am instrumentele necesare care să-mi dea puterea să-i determin pe ceilalţi, cei care contează, să vadă aceşti bieţi orbi, aceşti săraci nevăzători

ai sufletului, că minunile există, că ei înşişi sunt minunile, noi înşine suntem îngerii, viaţa însăşi e cea mai mare minune a creaţiei divine. Cum să nu poţi vedea îngerii dincolo de nori? Cum să nu te simţi acolo, cu ei... Cum să nu simţi în fiecare zi atingerea aripilor păsărilor paradisului ce îţi mângâie pleoapele? Cum, biet pământean, să nu-ţi închini mişcării şi vieţii nestematele din tine? /

Prin lanurile acestea de gânduri regăsim neîncetat nemurirea... Zeii ne urmăresc cu torţe aprinse de vânt şi marea şopteşte cântece dulci, cântecele copilăriei mele care, păstrată în sipetul adânc al cerurilor, se va întoarce ca o lebădă albă, ca un nor de praf, ca spiritul unui neînlocuibil trandafir din Grădina Edenului şi va rămâne prins acolo unde nu pot pătrunde decât razele unei alte luni de argint... Îi dau voie să rămână acolo... să-i fie bine...

Şi în labirintul acesta al vieţii trebuie să alergăm mereu, să ne pierdem, să ne regăsim, să trăim, dar făcând mereu cu mâna zeilor din spatele nostru şi aducând adieri proaspete de osmanthus vântului bătrân ce locuieşte acum în focul torţelor... vis ciudat şi învolburat... prizonieră a ta, eu, cu mintea mea...

Vom parcurge sigur înot marea cu adâncurile ei albastre cât universul, cu aromele picurate din argintul icoanelor, cu lumina ei fascinantă şi privirea misterioasă... cu plajele, leneşele şi dulcile plaje aurii, cu scoicile lor antice... acele lungi, nesfârşite maluri ale tinereţii ce se pierd în întrepătrunderea cerului cu marea, în mătasea de culori a apusului...

II

Și iată-mă expulzată din vis, aruncată din nou în lumea aceasta înrouată cu fericire, cu soare, cu viață, în pădurea aceasta printre crengile căreia coboară câte o stea multicoloră și sărută cu margini netede pământul...

Flori de osmanthus! Miroase a flori de osmanthus! Ploaia angelică îmi stropește cu picuri de aur aripile de fluture albastru... Și zbor lin, pe sub razele vii ale soarelui; mă confund cu cerul atât de adânc încât simt că-mi pierd sufletul de bucurie... Dar îl chem înapoi și zbor, zbor spre câmpuri aurite și parfumate cu aromele verii... Și aud în surdină și totuși atât de tare muzica mea...

Da, am început să mă metamorfozez în jungla asta de fericire, mă sălbăticesc frumos... aș vrea... aș vrea să fiu floare... și iată-mă în câmpul aurit... am devenit floare, sunt un mac, apoi o floarea-soarelui, călătoresc spre ținuturi exotice, am devenit o floare de osmanthus... și ploaia caldă a sudului are altă aromă... mi-aș dori ca îngerii să coboare peste sud, sudul acesta al vieții mele, unde se strâng și de unde pleacă atâtea zeități imaginative... fiindcă îngerii nobili au creat la capătul lumii zările de dincolo de nori, unde mările calde au culoarea andezitului cu irizații ivorii și transparent-cristaline... E timpul dorințelor împlinite!

Și muzica fericirii revine din ce în ce mai puternică, e concertul simțurilor unui fluture albastru... Și acum, când scriu, simt în spatele meu adierea unui înger care mă veghează; nici nu are rost să mă întorc să văd, îl simt, simt această lumină

pe care o transpun pe hârtie, această bucurie de a trăi şi a împărtăşi această minunată existenţă cu cele mai frumoase flori ale junglei de aur. Călătoresc purtată pe aripile îngerului meu peste ţinuturi nemaivăzute, vis nebun, până la o mare întinsă şi limpede, ca ochiul credinţei ce sălăşluieşte în acest biet suflet scăldat în lumina fericirii, şi între cer şi pământ răsar de nicăieri trandafiri de culoarea frunzelor toamnei târzii. E minunat să pot poposi pe o petală atât de frumoasă! Spectacolul naturii e unul nemaivăzut, mai ales că amurgul şi-a ales acum cel mai frumos concert al inimilor... Splendidele culori ale verii s-au aliniat în zarea purpurie şi ele urmează soarele şi cântecul lui ca într-un minunat carnaval al vieţii... Iată şi primele diamante pe cerul nobil albastru. Trandafirii îşi schimbă visele şi devin frangipani roşii care atrag parcă toată lumina stelelor asupra lor...

Şi eu, biet fluture beat de fericire, sper într-o viaţă mai lungă ca să pot admira spectacolul naturii; mă întorc spre stele... sufletul şi mintea fotografiază tot... am regretul că nu pot oferi şi altora visele mele... visul acesta... visul... Şi mă gândesc cât de norocoasă sunt că pot simţi aşa ceva...

Fie ca toate gândurile omenirii să se prefacă în fluturi şi apoi în raze de soare, pentru că acum începe era luminilor!

Numai cerul a rămas acelaşi ochi albastru şi blând al credinţei... Sunt imediat binecuvântată de o lumină rece şi albă şi tonică a unei scări care duce spre lumi nevăzute... Vis delirant şi nesfârşit, epuizant în emoţia lui... Îmi sclipesc aripile, acum argintii de atâta fericire... Fluturii sunt ca oamenii, îşi schimbă culoarea aripilor în lumina fericirii... Biet fluture albastru... Ai uitat de tine, minunat fluture albastru, dacă ţi-aş citi sufletul ar trebui să mă înalţ în fiecare zi spre

albastrul cel mai adânc şi mai orbitor al cerului, cu aripi de aur; cum cele şapte păcate se pot ierta cu un singur gând nemărginit, la fel ai putea ierta cu un zâmbet toate ororile lumii şi ai face ca orice om să înţeleagă, să cuprindă neînţelesul pe care tu, spontan şi zdrobitor, l-ai descoperit... Biet fluture albastru, câte nu poţi face cu acea inimă şi cu gândurile tale; dacă Creatorul şi le-ar fi însuşit vreodată, deja existenţa Pământului ar fi pusă la îndoială... sau existenţa Creatorului genial... Dar te-a trimis pe tine, aripă albastră, să vorbeşti lumii despre frumuseţile Paradisului... Biet fluture albastru, eşti osândit să-ţi porţi comoara frumuseţii pe aripile de aur!

III

Cum aş putea să-i fac pe ceilalţi să existe? Să existe cu adevărat, în cel mai plin sens al cuvântului... cu orice secundă divină...

Stau aici, cu ochii în noapte, pierzându-mă în neantul de frăgezime neagră şi mă gândesc la originea umanităţii... Nu a omului, ci a umanităţii... umanitatea ca element indispensabil al divinului... Mă cufund în straturile nopţii şi, surprinzându-mă gândind la probleme de fundament uman, mă trezesc tocmai în mijlocul vieţii, tocmai înaintea începerii timpului unde, pentru o clipă, înţeleg tot, enigma vieţii e dezlegată, la fel ca tainele cerului şi ale pământului... Apoi visele mele mă trag înapoi înspre abisul din mine... Nu poate fi altceva craterul acesta de viaţă din mine, acest neant de frumos spiritual, decât un abis, un abis ca un tunel cu pereţi de sticlă colorată...

Această călătorie prin lume m-a readus, de fapt, la originile vieţii mele, departe, departe... Acolo unde tigrii de bronz îşi joaca sferele de aur pe piedestale inexistente, în muzeele imaginaţiei... Da, şi toate astea, ecuaţii ale psihicului nostru, se regăsesc în esenţa fiecăruia dintre noi...

Îmi e aşa de greu să arăt şi altora ceea ce am descoperit... Mi-e aşa de greu să înţeleg de ce nu-i pot face să vadă miracolul de a fi... E atât de trist că oamenii se uită unii prin ceilalţi ca la un teatru individual, ca la un imens carnaval în care văd numai măştile, superbele măşti ale personalităţilor... Dacă ar vedea dincolo de măşti, în minte, în inimă... Lucru imposibil pentru unii, fapt generat de indolenţa şi de agonia vieţii lipsite de sens care batjocoreşte societatea în fiecare zi... Poate vor învăţa vreodată o lecţie, aceşti păgâni ai vieţii, păgâni ai templului existenţei, atei ai sufletului... Zdrobindu-se de ziduri zgrunţuroase... comportament obsesiv-compulsiv... dulce somn... superbe animale scumpe, cei ce preţuiesc iubirea, exemplare de excepţie aceste leneşe feline graţioase ce se răsfaţă în soarele verde al junglei... superbă lene cu blana moale, catifelată, bogată... superbă vârsta aceasta a răsfăţului spiritual, a mofturilor ocazionale, a timpului de aur curgând greoi şi puternic parfumat, ca un râu de miere... acest minunat înot prin radiantul râu al vieţii...

Ştii oare, spirite, ce mult am aşteptat ploaia aceasta a dragostei peste sufletul meu? Înălţarea spiritului către sferele eternului şi coborârea în abisul cel mai întunecat al fiinţei mele au făcut din mine un alt om, o altă persoană care ştie din naştere să preţuiască viaţa... Nu e acesta cel mai valoros lucru din Univers?

Şi oare nu-i cel mai misterios lucru acela al întâlnirii a două

energii pentru care nu contează materia, cu abilitatea de a fi alături la kilometri depărtare? Fiindcă unul devine celălalt şi celălalt devine unul, adică spiritul minţii asistă la întregirea mitului-geneză al androginului.

În valurile de mătase învăluitoare ale simţirii, fluturii din oameni îşi deschid aripile ca să evadeze în dragostea soarelui, în dragostea cerului, luminii, în iubirea blândă a întunericului primordial... Rămân pe pământ trupurile seci, ca păstăile uscate, ca să le permită spiritelor să se înalţe... Oare când o să înţelegem câtă binecuvântare ne este dată? Când nu o să mai fim prea grăbiţi ca să vedem, ca să simţim, să ne dăruim Marelui Spirit, ca apoi să putem înţelege că Marele Spirit suntem noi, în complexitatea noastră spirituală... Că suntem îngeri şi demoni, sacru şi profan...

Stau nemişcată pe stradă şi pot să fac timpul să se oprească puţin (pentru că am înţeles că viaţa şi rolul ei şi dragostea şi rolul ei este de a fi, a exista, am înţeles că cele două sunt identice şi indispensabile una alteia, că sunt însăşi esenţa Spiritului Creator) şi văd umbre pe trotuar, umbre pe blocuri, umbre, numai umbre pe lângă mine; oamenii s-au transformat în umbre, copacii la fel, toată materia este străvezie, numai cerul albastru şi compact înveseleşte cozonacul acesta cu viaţa moartă în el ca nişte nuci dispersate. Văd prin ei, majoritatea sunt goi, nu au nimic, câte unul mai poartă în el câte o minte sau câte un suflet, dar majoritatea sunt trişti, văd o lume tristă... O lume tristă mă înconjoară cu aura ei... Ar trebui să le împart ce simt eu, nucleu de lumină, dar n-ar vrea să vadă, nu au timp, nu au chef, personalităţi anihilate de cotidian, îmi curg lacrimi de chihlimbar că nu le pot dărui lor pe mine însămi, să se bucure ei de esenţa vieţii, de metamorfoza dragostei prin

sine... Eu mă îndrept spre o lume luminată, spre lumina dragostei, spre înţelepciune, mă îndrept spre însuşi sufletul meu...

Şi pur şi simplu mă plimb într-un teritoriu spectral, scăldat în culorile iubirii pe care deocamdată doar eu îl pot admira, deşi e la îndemâna oricui... Vântul mă plimbă cu undele sale în realităţile paralele ale existenţei, unde realizez că tot ceea ce nu este ridicol nu e nici imposibil sau imaterial.

Înot prin oceanul de aur şi totuşi pot respira focul pământului, zbor în soare şi sunt scăldată în parfum, plâng cu flori şi zgomotul foşnetului de aripi se prăbuşeşte din nou în ocean. Acesta este circuitul MEU în natură, circuitul trăirilor şi viselor mele. Noroc că acum cineva înţelege ceea ce nu puteam demonstra înainte, noroc că, în sfârşit, am cui să povestesc basmele paralele ale Marii Poveşti.

Şi având un Creator atât de bun şi generos, Marea Poveste a Existenţei devine acum doar un vis al tuturor generaţiilor trecute, prezente şi viitoare. Şi cum spiritele înalte au capacităţi senzoriale extraordinare, aproape nepământeşti în împlinirea viselor, şi cum oamenii, ce sunt altceva doar îngeri propriilor vise, iată acum demostrată teorema devenirii prin iubire sau a marelui vis împlinit.

La marginea mării mă jucam odată, rătăcită printre firele nisipului... Şi valurile m-au regăsit şi m-au aruncat spre soare... Pe marginea prăpastiei meditam odată, neştiind că tocmai căzusem în abis, dar pietrele m-au prins şi m-au aruncat spre cer... Între valuri visam odată... şi visele s-au împlinit... Prin lanuri de aur mergeam zâmbind înaintea furtunii... şi curcubeul m-a legănat...

Înaintea furtunii mergeam oarbă şi îmbătată de fericire ca

într-un basm al vieţii, spre norii furioşi, supăraţi, mâhniţi şi trişti, zburam pe aripile vântului de furtună şi niciun înger nu s-a arătat la orizont... A fulgerat, a tunat îngrozitor şi ploaia a biciuit macii sângerii cu furia ei albastră...

Mergeam prin furtună cu sufletul doldora de iubire şi de aurul vieţii, am trecut prin nori şi... undeva, departe, m-am găsit pe nişte câmpuri întinse, verzi şi însorite, spre mare, spre valurile azurii; am zâmbit cu ochii scăldaţi în soare şi m-am întors în furtună, m-am preschimbat într-un vârtej de culori şi m-am revărsat peste lume ca o ploaie de stele şi am împlinit mii de vise, m-am întors în furtună şi m-am transformat într-un fir de argint, m-am scufundat în mare şi am dăruit lumii cerul albastru, înalt şi superb al după-amiezelor însorite; m-am întors în furtună şi m-am făcut apoi rază de soare, am străbătut prin întuneric şi i-am creat cerului soarele de la miezul nopţii; apoi m-am întors pe câmpul însorit, la furtună... bună şi blândă, caldă şi duioasă, chiar şi ea a plecat visând, m-a luat cu ea, a colorat unde de nori şi valuri de iubire şi m-a dăruit vieţii... şi Marii Poveşti.

IV

De ce mereu ne întoarcem la mizera şi umila noastră existenţă, în carapacea aceasta unde suntem feriţi dar ne sufocăm sentimentele şi voinţa din cauza unor principii care cel puţin nu ne aparţin personal? Revenim la această umilă şi covârşitoare povară a vieţii: a trăi între aceiaşi şi aceiaşi

parametri zi de zi, oră de oră, an de an, ucigător al vieţii din noi... Unde e luptătorul din mine, unde e omul acela drept în faţa vieţii, demn şi curajos, unde e aventurierul care pleacă în necunoscut ca să-şi caute în lume destinul?

Mă pierd aici, printre atâtea lucruri mărunte şi fără sens, încât, la un moment dat, într-una din aceste zile mi-aş dori să fiu ceea ce nu sunt, să fiu unde nu sunt iar ceea ce nu sunt şi-ar dori să fie altceva şi unde nu sunt şi-ar dori să-mi simtă lipsa...

Însă destinul e o farsă a timpului şi-ţi râde în faţă cu acea poftă nebună de viaţă tocmai atunci când tu ai obosit şi vrei să ieşi de pe scenă. Şi tocmai când succesul îţi vine la picioare ca un *piece of cake* ironic, cazi în genunchi cu zâmbetul pe buze şi cu lacrimi în ochi şi te laşi spintecat de tăişul rece al înfrângerii pe care nu o vei recunoaşte decât atunci când vei fi doar tu...

Şi atunci fluviile de lacrimi îţi vor dărui curajul, după multe nopţi nedormite, după atâtea zile în care ţi se vor repeta în minte, obsesiv, la nesfârşit şi într-un mod încăpăţânat, scoţându-te din minţi şi aducându-te într-o stare de delir nebunesc, tocmai acele cuvinte care erau odată balsamul de aur al sufletului, care te-au rănit mai mult ca timpul, mai mult ca vârsta sau ca durerea fizică...

De-abia atunci te va durea cu adevărat ceva: spiritul. Până atunci e doar vântul ce umple cu aer golurile sufletului; când va fi prea plin şi va da pe dinafară de lacrimi o să te doară cel mai tare, ca o rană pe care o mai înjunghii iar şi iar şi iar şi lacrimile sărate o vor face să sângereze... De-abia atunci va fi începutul... De-abia atunci va începe cu adevărat viaţa, nu trista agonie în care fuseseşi ancorat, biet spirit, din cauza principiilor inexistente ale unei societăţi materiale; pentru că totul este atât de trecător, atât de rapid şi insignifiant, atât de

scurt, încât nimic nu merită efortul de a sta în loc sau de a opri Timpul ca să gândim... Tot ce e material cade în negura timpului, tot ceea ce este material cade în dizgraţia uitării, imposibilului, nerealizarii... Rămân doar emoţiile şi mintea.

Inima şi mintea, cele doua regine ale existenţei, cele ce dau sens vieţii şi oamenilor... Priveşte, în concluzie, biet om, în mintea şi, mai ales, în inima ta, caută frumosul şi transformă, ca un adevărat alchimist, totul, în aur... Şi poate vei reuşi să spui şi altora... Dar e prea puţin probabil ca ei să creadă, deşi e real faptul că trăiesc miracolul existenţei... Probabil ar crede în superficialitate sau în inconştienţa noastră, în timp ce noi ne vom păstra nealterată această capacitate remarcabilă de a vedea dincolo de realitate... marii visători ai lumii...

Totul începe cu nopţi de suferinţă, după lungi dureri insuportabile psihice, morale şi spirituale care te propagă de la sine într-o altă lume...

Aşadar, iată-mă acceptând o parte din existenţa materială care se reflectă în orice pe vremurile astea.

V

Am reuşit să mă eliberez de durere şi să încep să mă regăsesc... Şi, Doamne, ce suflet frumos am găsit în locul meu, al celei de odinioară... Am regăsit marea de vise şi ferestrele spre viitorul larg şi luminos. Numai câte o vijelie de lacrimi mă mai tulbură din când în când, după care răsare soarele din ce în ce mai puternic şi bucuria vieţii revine neţărmuit mai puternică

și mai iubitoare. Trăiesc cu pasiune şi bucuria şi durerea şi îmi dăruiesc sufletul fiecărei particule de viaţă din jurul meu. Astfel mă regăsesc în orice şi toate recompun spiritul meu. Zâmbesc durerii şi o aştept ca pe o alinare a vanităţii, pe când fericirea îşi face de cap într-una, pe-aici, prin cotloanele uitate, antice şi totuşi atât de actuale ale inimii.

Mă uit în adâncul minţii ca să pot scrie despre suprafaţa spiritului rănit, mutilat; doar la suprafaţă astfel, căci el îmi dă mereu suflul exploziei de bucurie care mă împinge către ce va fi. Mă poartă pe aripi de fluturi albaştri, parfumaţi, spre razele soarelui unui cer ca o lacrimă... Şi mă inundă acea stare de pace şi împlinire din nou. Îmi pare bine că am învăţat să-mi controlez această stare şi să o fac să-mi rămână în inimă pe termen nelimitat. Practic, sunt făuritorul şi totodată paznicul fericirii mele. Şi am mai învăţat că toate răspunsurile pe care le caut sunt în mine, echilibrul de care am nevoie pentru a-mi vindeca rănile e în mine şi, ca să-i învăţ pe alţii să vadă ce-i în mine, trebuie să-mi deschid larg ochii spre soare şi să-i las să vadă... Imaginea lor reflectată în sau refractată prin sufletul meu... Şi să eman toată încrederea, credinţa, speranţa şi dragostea din mine, ca într-o uriaşă explozie de lumină care i-ar orbi şi i-ar arde pe ceilalţi pentru totdeauna...

Şi ce orbire splendidă ar mai putea fi decât cea din lumina mea, element al Universului, miracol al existenţei, infinit prin multiplicitatea sa în lume? Şi ce arsură mai frumoasă ar putea exista decât focul sufletului plin de speranţă şi încredere?

Căci atunci oamenii vor putea vedea, prin orbirea lor, şi vor putea simţi, prin arsurile lor, tot ceea ce va curge prin ei din înaltul cerului minunat şi îi va contopi cu Natura şi vor deveni elemente ale Universului, miracole ale existenţei şi toţi vor

deveni explozii infinite de lumină...

Imaginează-ţi ce planetă splendidă va fi aceasta când vom deveni propriul nostru Soare!

Stau aici, pe plaja aceasta însorită, leneşă şi dulce a spiritului meu... E cald şi vântul îşi cântă baladele înmiresmate prin nisipul fin şi mătăsos ca un şerbet turcesc de arahide... Îi simt gustul şi aromele ce mă poartă spre ţinuturi vechi... Şi marea aceasta ivorie cu valuri albastre, ca un ocean de lapte şi sidef, îşi mângâie cerurile înalte în soarele tânăr al muzicii; şi ce plaje, ca un muzeu de scoici albe, perle de culoarea zorilor şi aur fin, aurul vieţii care îţi pune pe cap cununi din raze de soare şi aripi de fluturi albaştri... Dulce vis, eternă visare...

Simt nisipul sub mine, bătut de gânduri, spulberat de speranţe, cum se frământă, cum şuieră, înghiţindu-mă în adâncurile melancoliei... Mângâi cafeaua aceasta egipteană a ploilor noastre şi mă desfăt în bogăţia culorilor, în Imperiul petalelor de soare.

Şi insula aceasta minunat înconjurată de o mare de sidef, se oglindeşte în cerurile vremurilor noastre. Oglinda timpului, veche, nu ştie să-mi mintă simţurile. E bine... e bine să-mi pot simţi gândurile privind în depărtare marea calmă. Scoici albe, albe, albe se pierd în arhitectura universului nemărginit... lumile se îmbină în concerte aproape ireale, urcă pe scara lumii, apoi coboară, domoale, pe cărări de fildeş.

Ce mare dulce, viaţa aceasta! Ce Frunze frumoase, oamenii! Ce adieri domoale, gândurile şi ce ape adânci, emoţiile! Cât de binecuvântată sunt că pot sta pe plaja aceasta să-mi simt viitorul fremătând ivoriu în marea dulce a vieţii!

VI

Credeai că ştii tot? Credeai că ştii tot, nu? Ei bine, află că nu-i aşa, descreşte din nou spre abisul din tine însuţi ca să te redescoperi şi să înveţi mai mult!

Zbori acum, zbori singur de ceva timp şi te întrebi în ce direcţie... cât timp vei zbura aşa? Nu că nu ţi-ar plăcea, dar te înspăimântă posibilitatea unei rupturi între tine şi Cer, care ţi-ar putea reteza aripile aşa de frumoase...

Mă găsesc într-un conflict cu lumea, dar nu cu lumea exterioară... Conflictul între cele trei lumi: lumea din mine, lumea dintre mine şi lumea exterioară şi lumea pur exterioară care nu înseamnă întotdeauna ce-mi imaginez.

Şi conflictul meu vine tocmai cu lumea dintre mine şi lumea exterioară, adică exact cu acea lume cu care n-ar trebui să existe probleme. Mă întreb adesea despre rostul lumii şi dacă nu cumva viaţa e un spectacol continuu pentru vreun dumnezeu; simt nevoia să fac ceva de una singură, să am propria mea existenţă, să mi-o construiesc minut cu minut...

Şi mai grav e că nu ştiu natura conflictului meu cu Lumea de Mijloc... Am suferit un şoc de natură religioasă; da, am suferit un şoc religios care m-a aruncat într-un vârtej de sentimente din mii de părţi din mine şi care s-a spart în graniţele Lumii de Mijloc.

Ca oameni, în ce credem? Foarte mulţi dintre noi ar spune că e normal să credem în Dumnezeu... Oare ce este Dumnezeu? De fapt, ce ar trebui să credem că este Dumnezeu sau ce este în realitate? Iau în considerare puternicul impact al

diferitelor domenii; ştiinţa şi religia au puncte de vedere adesea divergente, aleargă una dupa alta frenetic ca să-şi îmbine armonios piesele de puzzle incitant.

De ce nu a făcut Dumnezeu un om ca Adam să fie fiul său? S-ar putea găsi o explicaţie în sensul că El a vrut să demonstreze dubla natură, deopotrivă divină şi umană, a Mântuitorului? Este Fiul Său, dar este născut ca orice om de pe pământ, constituind astfel exemplul deplin sau suma simbolurilor credinţei. Adam oricum şi-a pierdut natura divină când a ales să încalce porunca de a nu gusta din fructul interzis; probabil că fără jumătatea sa umană, Iisus n-ar fi fost capabil să ierte toate păcatele omenirii; pentru că înainte de a fi iertate, ele trebuiesc înţelese şi motivate, şi numai o natură divină ar permite acest lucru; în fond, omenirea e norocoasă că are un Iisus, în diversele sale nume dar în unicitatea conceptului său, dar se iveşte, în sfârşit, şi confirmarea realităţii miturilor greceşti, mai ales istoria Pandorei care a lăsat slobode prin lume moravurile firii umane... atotcuprinzătoarea îndoială. Dacă Iisus este Fiul lui Dumnezeu, cum rămâne cu Adam? El ce este? Este creaţia Lui, înţeleg, dar cum se numeşte o fiinţă umană creată pentru creatorul său, ce este o fiinţă pentru creatorul său? Sau Adam este un simplu instrument pentru crearea lumii ca vârtej de moravuri? Până voi înţelege mai bine, Adam este, deocamdată, ceea ce este un tablou pentru pictor, o sculptură pentru sculptor şi aşa mai departe... Foloseşte ca mijloc de expresie artistică, uneori indispensabil şi chiar obligatoriu pentru a face dovadă distincţiei într-un domeniu, este instrumentul care poate da măsura uneia dintre propriile valori ale eului şi măsura a ceea ce va veni ca dovadă de autodepăşire a valorilor tale actuale, fără ca ele să aibă ceva

în comun cu valorile Creatorului tău.

Este, cumva, o transpunere în trecut a modernităţii şi a controversatei idei despre clonare; apare şi aici aceeaşi întrebare: ce este un om creat de alt om în raport cu cel ce l-a creat? Oricum totul a apărut din îndoiala omului în credinţă, repetându-se astfel, la scară mult mai largă, istoria lui Adam; "crede şi nu cerceta" vine ca un imbold, ca un impuls ştiinţific pentru cei ce pătrund tocmai sensul biblic al cuvintelor. Ideea guvernantă este că oamenii au grijă prea puţin de nevoile lor spirituale şi de a-şi clarifica modurile prin care pot ajunge mai aproape de Divin.

Nu susţin inteligenţa în sensul aprobat de valorile umane (de cele mai multe ori constituindu-se în cunoştinţele acumulate); susţin însă, cu toată tăria, inteligenţa emoţională, inteligenţa spirituală; e drept că însăşi asta presupune cunostinţe dar aici vine ca intermediar al extremelor Lumea de Mijloc a fiecăruia dintre noi, filtrul raţiunii şi natura umană, plus unele rămăşite din cea Divină (pentru că Dumnezeu este în tot, deci mai ales în noi înşine); aici, altă contradicţie: dacă Dumnezeu există în fiecare dintre noi, de ce nu suntem proprii noştri dumnezei? De ce avem liberul arbitru? Ipoteza libertăţii a căzut de mult... Şi, răspunsul răsărit imediat: omenirea este îmbinarea umanului cu divinul, nu este teritoriu monopolizat de divin...

Mai am ceva de gândit în scris: despre iritarea minţii... Contravine cu mine însămi concepţia oamenilor despre religie şi, în general, concepţia ortodocşilor depre creştinism; vorba lui Cioran, "credinţa nu te obligă să fii şi prost"... umil, dar nu prost... Poţi crede şi dacă ai bine stabilite anumite principii raţionale şi mai ales spirituale; aceasta ar putea fi o treaptă

superioară de înţelegere după focul îndoielilor, după ce am plecat de la haos, ca să ajungem în lumină; mi se pare că ortodoxismul manifestat astăzi se bazează foarte mult pe o ipocrizie venită din neştiinţa şi frica oamenilor, nu neapărat de Dumnezeu, ci de necunoscut şi moarte.

Va trebui, acum sau mai târziu, să descoperim că viitorul credinţei noastre nu se mai poate baza pe concepţiile trecutului; sau poate că în fiecare zi, fiecare din noi e primul care descoperă asta; fiecare dintre noi e primul care moare... Şi poate, într-una din zilele "de colecţie" ale vieţii ne vom transforma în oameni care au înţeles că religia presupune întrebări din partea unor oameni deştepţi la suflet despre credinţă şi Dumnezeu şi vârtejul sistemelor de valori se va domoli şi va începe o nouă eră psihologică, care, după un timp, (până îşi va fi revenit natura umană din şoc) va fi transformată într-o renaştere spirituală de proporţii; probabil că asta este ceea ce se numeşte în general maturizarea eului, deşi, în zilele noastre, oamenii îi atribuie alte sensuri; poate că se ştia deja asta şi eu de-abia acum am descoperit; şi poate că alţii descoperă chiar acum şi în următorul minut, şi mâine, şi zi după zi; iată minunea cerurilor în răsăritul renaşterii spirituale.

"Şi pace după pace după pace să fie pretutindeni."
(Upanisadele, c.900-600 î.Ch.)

VII

A-ţi cunoaşte scopul într-o societate cum este cea din zilele noastre înseamnă a atinge propriul nucleu al inteligenţei şi a înţelege metamorfozele psihologice şi sociale din jurul tău.

Dacă Judecata de Apoi se referă în special la exploatarea justificată şi îngăduită a spiritului, societatea este un judecător al aparenţelor, un judecător infidel, de altfel, al propriei capacităţi intelectuale. Pentru că aceia care nu se pot integra într-o societate impusă de condiţii de natură indiscutabilă sunt, de fapt, eroii unei realităţi zdrobitoare.

Aş pleca undeva departe, unde să fie cald şi lumea să nu-mi mai aparţină, undeva unde să-mi pese de altceva, unde să iau cu mine numai sentimentul că sunt iubită, numai ca să-l păstrez ca stare pură a spiritului meu, ca o condiţie necesară şi suficientă în a sta trează.

Şi am plecat spre însuşi sufletul meu, mă proiectez în spaţiul ideal al viselor mele. Am trecut peste durerea despărţirii de tot şi mă îndrept, luminată şi purificată, ca după o ploaie de seară de primăvară – numai că e o ploaie de lacrimi – spre minunatul cer senin şi spre curcubeul sclipitor, scăldat în culori de visare. Vreau să plec undeva, dar numai cu mintea, nu şi cu trupul, căruia i-am găsit acum loc la fereastra îmbibată de soare, ca simbol al proiectărilor mele spirituale.

Trupul aici şi mintea departe... foarte departe... tocmai în abisul fiinţei mele; am nevoie de aer, simt că încetul cu încetul mă voi sufoca (nu din cauza stării pe care am depăşit-o totuşi cu bine – mai fusesem acolo o dată, mai trecusem prin asta cândva – aproape că nici nu mai simt nimic, parcă nici nu mă mai atinge) din cauza imaginaţiei mele care caută să iasă din mine...

Vorbeam mai devreme de Adam şi de Dumnezeu, despre ce este Adam... Putem oare afirma despre îngeri că sunt întruchipări ale mitului androginului? Sau chiar despre Adam? Cum Eva este creaţie din coasta sa... Şi nu am putea oare să-l

identificăm pe Adam cu Lucifer? Adam a fost avertizat să nu mănânce din Pomul Cunoaşterii, iar Lucifer a vrut să se identifice cu Dumnezeu, acelaşi lucru l-a făcut şi Adam; sunt practic două ecuaţii cu aceleaşi necunoscute dar cu alţi coeficienţi; Adam a vrut să semene cu Dumnezeu, acelaşi lucru a vrut şi Lucifer, numai că istoria se completează prin identificarea celor două expuneri; ambii au căzut din ceruri dar se spune că Lucifer a căzut în Iad şi Adam pe pământ; dacă Adam ar fi Lucifer, atunci şi pământul ar fi iad? Şi dacă da, în accepţiunea biblică s-ar putea susţine teoria aceasta în modernitate? Într-un moment de luciditate echilibrantă a minţii mele încerc să mă conving de o altă teorie mai la îndemâna umanităţii, un fel de clişeu *happy-end*ic şi anume că Dumnezeu, ca şi Raiul şi Iadul trebuie perceput ca făcând parte din noi înşine; nu avem libertate fiindcă libertatea presupune exclusiv alegerea binelui, avem liber-arbitru pentru că oamenii aleg uneori conştient să facă rău sau aleg răul în generalul său; mitul androginului moştenit ca entităţi spirituale devine astfel valabil şi din punct de vedere psihologic: alegem între laturile de gen masculin sau feminin ale eului, în funcţie de nuanţa situaţiei şi de caracterul de moment al eului; deci, nu se mai pune problema identităţii eului ca identificare cu alte stări sau caractere psihologice, problemă, de altfel, deloc neglijabilă, căci în lipsa ei ne-am putea numi cu success o planetă robotică; or, plecând de la ipoteza biblică de bază, şi implicit a creştinismului, prin mântuirea prin Iisus, ar trebui să avem Libertate, planeta robotică ar trebui să fie liberă...

Ce spectacol ar fi, totuşi, acela care prezintă numai bine, numai dragoste, fără picanterii umane care stârnesc interes în informaţie... şi astfel ne-am ales cu liberul-arbitru! Nimic din

ce avem nu se supune libertăţii, nici trupul, nici spiritul, nici mintea, nici măcar imaginaţia... Ni se permite o libertate limitată – suntem liberi cu spiritul atâta timp cât, în principiu, nu ne abatem de la binele creştinesc sau suntem liberi cu mintea în parametrii lumii pe care o cunoaştem; libertatea imaginaţiei e şi ea îngrădită de bariere care interacţionează cu barierele altor idei din aceeaşi lume; de libertatea fizică nici nu se pune problema, avem de la naştere un trup, fără să avem drept de nerecunoaştere, fără să fim întrebaţi ce vrem să fim; şi ar fi chiar absurd să fie aşa din moment ce nici mintea nu e liberă şi am alege tot din cunoscut, adică tot din îngrădit; şi atunci, mă gândesc că poate Pomul Cunoaşterii a fost doar un clişeu al Divinităţii ca motivaţie a alungării premeditate a lui Adam din Eden. Dacă Pomul Cunoaşterii înseamnă cunoscutul, atunci restul Edenului e Necunoscutul; probabil că Necunoscutul e sub protecţie divină şi şarpele, ca intermediar dintre divin şi Eva, tentaţie de natură umană creată din coasta celui primordial divin, au convenit în marele plan biblic... Restul îl ştim deja; şi astfel, ne-a aruncat Adam în cunoaştere, ne-a închis într-un univers limitat dându-ne drumul din Eden şi ne-a îngrădit libertatea iniţială, care s-a transformat în liber-arbitru; susţin teoria premeditării şi teoria marelui spectacol viu al unui experiment venit de la Marele Tată... Şi cred că nu-i deloc monoton să urmăreşti din cer jungla vieţii create ca mijloc al exprimării ideilor.

VIII

Ce e cu liniştea asta atât de dulce?
Ce e cu lumina asta atât de caldă, cu viaţa asta din culorile astea superbe?
Ce e cu vântul primăverii rătăcit prin Ianuarie?
Ce e cu emoţiile astea de bucurie?
Cum e gustul Soarelui?
Cum e lumina întunericului?
Dar întunericul luminii?
Dar căldura gheţii sau gheaţa căldurii?
Cum e viaţa nefiinţei?
Să vezi cum e nefiinţa vieţii!
Cât e Necunoscutul?
Cum nu este Pământul?
Care este Cunoscutul?
Şi mai ales, ce e dincolo de abisul din mine?

*Î*n marea adâncă mă voi scufunda uneori ca să găsesc soarele lumii de dincolo.

Dincolo de ceruri îmi voi arunca pasiunea scăldată în culori, dincolo de mare, către continuarea spiritului meu... Spre regăsirea eului pe care l-am pierdut voit ca să-mi însuşesc alte capacităţi sociale...

Prin cerurile albastre poate îmi voi reda mie însămi libertatea îngrădită îngăduită odată...

Şi umbra căzu peste cea mai înaltă aşchie a lemnului uscat şi, cu timpul, plutind pe sub ploile verii, viaţa a revenit în cea mai pură formă a naturii, revărsându-se din coaja uscată, renăscând şi redând viaţă totodată unui nou circuit, ca exemplu

al existenţei...

Iar nuferii galbeni ai lacului, desfăcuţi spre soare, s-au întins pe întreaga suprafaţă a apei şi roua stropită din belşug peste ei s-a prefăcut în sfere de aur pe sub lumina cerului înalt de ianuarie senin...

În dansul trist al frunzelor ofilite se regăsesc adesea stropii de viaţă într-o mişcare continuă... Peste mare voi zbura odată, curgând din mine însămi ca să-mi pot trăi viaţa de după moarte privind cerul albastru...

Chiar dacă lumea va continua să existe, la fel şi eu, voi continua să-mi urmez adierea şi voi continua spre spectacolul altei lumi sau spre altă reprezentaţie a aceleiaşi existenţe.

Mă zguduie bucuria că exist!

IX

Sărac Dumnezeul acesta care ne suportă toate îndoielile şi pe care îl târâm prin toate prafurile minţii, pe care îl supunem unei morale umane... Oare a ştiut urmarea continuităţii sale în noi în primordialitatea creaţiei?

Sărac mentor al umanităţii care S-a răsculat împotriva Lui Însuşi şi se iscodeşte acum pe toate cărările îndoielilor!

Probabil aceasta, cea de acum, este starea de "crede şi nu cerceta", un soi de plictis filosofic sau un refuz de gândire în plus faţă de tot ceea ce s-a discutat până în prezent; poate că exact acesta este scopul lui "crede şi nu cerceta" – un fel de apărare a Divinităţii, un baraj în a descoperi dumnezeirea cu adevărat; lovindu-ne mereu de această aşa-zisă "lege",

Creatorul Însuşi ne refuză oarecum dreptul de a se face cunoscut... Aş putea spune acum oare că am trecut de partea teoriei conspiraţiei dar că totul este o problemă de existenţă peste care timpul picură jar şi întreţine flacăra... care izbucneşte violent şi fierbinte uneori...

Revin la cunoaşterea divinului, teorie şi concret... Cioran spunea că "diavolul există ca o necesitate" şi, mai mult, e o necesitate să credem că în anumite situaţii e mai puternic decât binele (probabil însuşire îngăduită de Divin, ca şi îngăduinţele noastre pentru a crede asta), pentru a ne putea explica faptele zilelor noastre, pentru a putea supravieţui conceptului de logică în haosul socialului nostru... Izbitoare asemănare cu tridimensionalitatea desenului privit din unghiuri diferite ca să vezi proiecţii imaginative diferite... În caz că rămânem fideli speranţei şi credinţei ce pretinde bunătate şi iertare, şi încadrăm nobil scena socială în sistemul acesta de coordonate, întreg sistemul se dezbină, totul devine absurd şi imoral, obscen.

Şi cum speranţele ne sunt date tocmai pentru că nu sunt expresia concretului, descopăr că nu avem practic niciun fundament real pentru credinţă... Sărac Dumnezeul acesta al îndoielilor noastre!

Pentru segmente diferite de omenire, Divinul reprezintă o evadare din abjecţiile umane şi sociale – sărăcia, disperarea, prostia – lucruri ce reduc fiinţa umană la primitivism, de care omul e, în general, subjugat şi constrâns... Unii cred în Divin pentru că se găseşte acolo un element adjuvant al existenţei... Dacă El ar fi avut alte legi de funcţiune poate că interesele umanităţii ar fi fost altele... Însă în momentul de faţă interesele oamenilor se reduc, de fapt, la acţiuni guvernate de moravuri umane, atitudini atât de ostracizate. Dacă Marele Tată ne

creează ca pe ființe dedate unor abjecții nedemne de divinitate și ne permite atât de mult să ne îndoim, de ce mai există îngrădire? Prea multe capătă astfel nu o nuanță, ci un întreg aspect cromatic al nonsensului existențial... Pentru că trebuie să fii un bine-crescut spirit ca să treci de nonsensul realității și să-L găsești în straturile superioare ale ființei...

Nici nu știu dacă îndoiala mea și ceea ce gândesc vine din superioritatea spiritului sau din acel primitivism la care este redus omul, practic la nivelul de organism încolțit pentru care nu există enclave de ajutor sau scăpare ci numai viață și moarte. Pe de altă parte, dacă Dumnezeu este doar proiecția minții noastre venită ca o nevoie psihologică de a crede în ceva mai puternic decât noi și de a ne simți ocrotiți, atunci psihicul uman este cel care ne salvează de la primitivism; el este în acest caz cel care constituie salvarea omenirii de la condiția inițială.

De fapt, poate că în asta constă evoluția umană și teoria evoluției dincolo de percepția fizică. Oricum, ca națiune, în special, avem mari lacune în sistemul colectiv de gândire, ceea ce afectează spiritul... După cincizeci de ani de mutilare intelectuală s-a produs scindarea între trei concepte care provin din același câmp semantic: religia, Biserica (ca instituție) și credința nu au nimic de-a face una cu cealaltă. Pentru noi ca și națiune, una este religia, insuficient descifrată și insuficient introdusă în sistemele de educație, Biserica, trist devenită o instituție ca oricare alta, mutilată la rându-i de același regim care impunea doctrine marxiste și credința care a rămas singura trăire intimă a spiritualității ce își poate păstra puritatea. Celelalte două sunt deja alterate de serioase nevoi de transformare din punct de vedere moral...

Totuşi, poate că a crede şi a nu cerceta rămâne cea mai pură formă a filosofiei pe marginea căreia înfloreşte credinţa; dedarea la umanitate înseamnă scormonire, căutare neîncetată, zbatere, nesomn, haos mental, furtuni de foc ale spiritului...

Rămâne acum de văzut ce alegem (din nou, cu liberul-arbitru al nostru): pură formă a filosofiei, matură, oprită din evoluţie la stadiul de credinţă oarbă sau dedarea la umanitatea iscoditoare şi la atât de fascinanta junglă a gândirii... Până unde pot ajunge întrebările şi mintea? Cât de mult e prea mult pentru conceptul de Divin?

Deja am căzut în umanitatea gândirii....

X

Păcat că încă mă chinuie demonii... Demonii aceştia ai umanităţii, superbii demoni ai minţii mele... Mă târăsc prin lărgimile friguroase ale culorilor calde, prin rotunjimile aspre ale geamurilor sparte, prin frigul acesta atât de pătrunzător al apropierii de Soare... Pare că totul e răsturnat...

Aş crede încă în virtualitatea realităţii dacă m-aş trezi spiritual din somnolenţa ce mă îmbracă...

Mă gândesc însă că transele vii care mă poartă pe alte tărâmuri decât cele ale aşa-zisei realităţi se dovedesc, în final, deosebit de productive pentru mintea mea şi uneori deosebit de nocive pentru spiritul meu.

Sper doar să nu le alterez şi altora cu mintea naivă lumina spiritului!

Mă întorc pe fiecare parte a minţii şi mă foiesc în gânduri.

De data asta, dintr-un motiv diametral opus faţă de cele de altădată, făcând faţă Minunii din viaţa mea. Nu mă mai tem de ploile fulgerătoare sau de ninsorile din miezul verii, fiindcă am învăţat să accept Minunea... Poate că, mai demult, nici nu eram pregătită să o văd... Şi acum, acceptându-mi visele, am dat peste ea! E foarte uşor să o vezi, toată lumea face asta, mai mult sau mai puţin conştient, dar e foarte greu să-ţi accepţi visele când le vezi împlinite fiindcă e foarte greu să realizezi dimensiunile puterii spiritului tău şi ale credinţei care te animă...

Adeseori visezi ca să evadezi din lume, dar cu siguranţă visele reprezintă oglindirea de moment a stărilor emoţionale... Numai dacă ne-am putea proiecta în vise ca să le trăim cu adevărat... Asta e ceea ce gândim de cele mai multe ori şi e pur şi simplu un fapt de necomentat plin de stupoare când visele se materializează... când Divinul coboară în material...

Şi ca să fac şi mai bine cunoscut segmentul despre care vorbesc, trebuie să subliniez că toate visele împlinite mai devreme sau mai târziu dau măsura divinităţii din noi, minunat curs de cultivare a răbdării şi credinţei... Minunat concept ce motivează de cele mai multe ori inconştient în crearea de scopuri ale existenţei, în crearea de vise spre care drumul, trebuie, ca o condiţie necesară şi suficientă, nu pavat, ci pur şi simplu ticsit, inundat, imprimat (în sensurile cele mai bune ale cuvintelor) de credinţă.

XI

Dacă aş putea cumva să trec peste chinul ăsta din sufletul meu, care mă macină în continuu de nopţi întregi... N-am mai dormit o noapte întreagă de câteva săptămâni bune...

Dacă aş putea cumva să-mi şterg memoria ca să-mi pot găsi liniştea... Eu însămi sunt cea care nu-mi dă pace... Eu singură mă afund în abisul nemărginit al disperării; nu pot sta liniştită, mă agit de nopţi întregi... şi nu mai vreau să-mi amintesc cum sunt zilele...

Zâmbesc trist... Ce face dorul din oameni... dorul de sine... dorul de sine regăsit în alţii, dorul de sinele altora... şi cu atât mai mult cu cât ceilalţi din jurul tău nu văd asta... poate nu le dau eu voie să vadă...

- Da, ştiu!
- !
- Ştiu, Îngere!
- !...
- Nu-mi mai spune, ştiu!

Ştiu că totul se derulează în sufletul meu câteodată atât de departe de ceilalţi... Ce reflexie a ideii de formă fără fond e să te dedici lumii numai cu prezenţa, închizându-ţi inima într-un sipet de fier în fundul unei stânci de piatră din abisul unei mări pe sub pământul altui tărâm. Ce formă de a te dedica lumii! Ce uşor e să fii al altora... pe când să-ţi aparţii e atât de dificil, încercare incontrolabilă şi alunecoasă de a-ţi recupera identitatea eului!

Şi soarele care străluceşte în amiezele târzii în geamurile altora... Numai reflexia trădează strălucirea identificată în

speranţa unei perpetue zile următoare în care îmi promit că viaţa va fi alta. Sau mă îndemn să ies în fiecare dimineaţă din acelaşi coşmar bântuit de demonii dorului chinuitor care mă zvârcoleşte la porţile zorilor.

Şi Doamne, ce superbă disperare mă cuprinde în fiecare noapte ca să mă îndemne să-mi urmez ziua continuă!

E totuşi de admirat faptul că ploile fierbinţi ale fiecărui chin de noapte îmi eliberează demonii şi îmi aduc drogul speranţei.

Chinul de zi îmi alimentează disperarea care se revarsă la apus. Numai după aceea demonii îşi fac de cap prin iadul nopţilor disperate!

Ce dureros e să te zbaţi în linişte şi în nemărginirea fără semn de viaţă, ca o găină cu capul tăiat care se repede bezmetică şi disperată în pragul morţii. Conştiinţa de ordin sufletesc, desigur, de vreme ce capul atârnă într-o piele, netăiat bine din cauza cuţitului bont.

Cum să redau disperarea? Disperarea atât de puternică, atât de înrădăcinată încât dacă aş avea un semn de certitudine, ea ar dispărea cu totul, aş face-o să dispară automat, aş apăsa butonul *erase*... Atât de mult vreau să scap de ea, atât de chinuitoare este, atât de târâtă prin creierii mei încât cel mai mic semn de viaţă ar anula-o complet...

Şi cu cât mă afund mai mult în aşteptare şi în curgerea timpului, cu cât vreau să scap mai mult de ea, cu cât ard mai mult în propriile-mi flăcări dureroase, cu atât ea se intensifică, cu atât mai mare devine semnificaţia somnului aşteptat.

Nu mai suport liniştea... e prea linişte în jurul meu... e prea linişte pentru mine, care-mi aud doar durerea zbierând, urlând, zvârcolindu-mi mintea... Rare sunt ocaziile când disperarea mai osteneşte, îşi mai coboară din intensitate până la nivelul

puterii de a plânge...

Sunt un copil bătrân... am îmbătrânit atât de mult încât am impresia că mi-am depăşit chiar şi durata vieţii...

Resimt toate orele zilei şi am o teamă infinită în mine că s-ar putea să nu mai prind următorul răsărit. Am un anumit mod de a-mi resimţi toate gândurile disperării... Spre asta am înclinaţie... Dacă aş fi mai optimistă, m-aş refugia în sectorul gândurilor pozitive, dar atunci deja nu aş mai fi eu... cea isterică şi disperată pe dinăuntru, netrădată de răbdarea şi calmul infinit care-mi caracterizează suprafaţa personalităţii.

Pe ferestra de lângă soare privesc în golul dinaintea mea şi mă afund într-un zgomot al liniştii mele interioare...

Mă lupt să mă urc pe stâncile colţuroase şi alunec pe pământul argilos care mă trage înapoi cu tentaculele lui mlăştinoase şi mă afundă din nou în mine însămi...

Mă regăsesc din nou în vârful stâncii şi mă dor genunchii şi coatele de lupta dusă cu pietrele... Propriul meu sânge îmi ţine de cald şi de sete iar umbra mea îmi face rece şi foame...

Vreau să privesc şi nu pot, vreau să văd şi nu am lumină... ce splendide adieri mă îmbie pe câmpia verde din faţa mea interpretându-mi existenţa şi neţinând cont de eul disipat în mii de colţuri, pe care, de altfel, îl face mototol şi-l aruncă la gunoi...

Şi iar mă găsesc pe stânca înaltă... Parcă e un clişeu al conştientizării realităţii.

Care realitate? Fereastra? Stânca? Câmpia? Mă îndrept spre soare ca să mă ard şi să pot reveni la amintirea-mi psihică; un demon nebun mă îndeamnă sadic să mă rănesc! Şi mă chinuie foamea de întuneric pe măsură ce lumina devine mai puternică...

XII

Şi după ani de rătăcire pe Soare, unde n-am făcut altceva decât să-mi chinui visele, singură şi amară, la rându-mi am fost chinuită de foame, de poftă de hrana abisală şi întunecată şi m-am gustat, muşcându-mă de braţul drept... Şi Doamne, ce bun a fost sângele ăsta al meu, sărat şi gustos, şi carnea caldă... Şi am continuat cu piciorul, cu pulpa şi apoi cu cealaltă mână; am mâncat cu nesaţ şi după ce mi-am potolit frământarea, mi-am păstrat celălalt picior pentru mai târziu, când voi fi fost tot singură pe Soare...

Între timp, m-am prefăcut în propriul meu Întuneric!

Trecând pe sub mările înalte m-am oprit în căutarea unui spirit nou pentru a-mi începe, în sfârşit, liniştea... Îmi strâng dulcele din mine şi-l port ca un scut împotriva ploilor reci de toamnă, cu urme de miros de zahăr şi bomboane...

Străbat strada-mi atât de cunoscută până în pietrele străvezii din capătul cerului oglindit şi-mi las aripile uşoare în bătaia alizeului... Primăvară sau toamnă? Dulce sau amar? Eu sau tu? Mă confund cu mine însămi în neîncetatele căutări ale unui "je ne sais quoi" atât de bine însuşit de-a lungul copilăriei...

Iar a început cântecul primăverilor! Păcat că e ultima dată când îl mai aud sub cerul oraşului meu! E ultima primăvară a primei etape din viaţa mea! E ultima lună de mai care-mi încheie circuitul în natura mea! De-acum încolo, cerul altei existenţe îmi va zâmbi luminos şi viaţa va căpăta alte arome decât cele ale copilăriei cu miros de cald şi soare! Şi astfel totul apare înfăţişat ca o unitate generală peste care privesc senină.

De-acum încolo, vor mai fi câteva zbateri violente ale spiritului, poate mai multe şi mai intense decât până acum, însă într-o perioadă de timp mult mai comprimată.

Mă aştept la cele mai dureroase zvâcniri ale spiritului ce mă leagă de locurile astea! Ce tare vor răsuna rădăcinile când voi fi nevoită să mă desprind! Dar, ca orice alt spirit, voi găsi liniştea departe de aici, unde voi încerca să-mi provoc o amnezie totală a câteva lucruri care mă dor încă de pe acum pentru că sunt nevoită să le las în urmă.

Îmi vin în ochi lacrimi, restanţe de lacrimi pe care m-am străduit odată să mi le reţin... Nici n-am ştiut că ţin în mine atâtea lacrimi nevărsate. De-atât de multe ori am vrut să plâng şi n-a trebuit, n-a fost voie! Trebuie să mă descarc prin suspine pentru lucruri trecute şi în parte uitate (doar cu mintea, fiindcă spiritul îşi cere jertfa).

Mă învăluie un parfum dulce de miere şi soare şi sper ca ochii mei inundaţi de atâtea lacrimi printre zâmbete, să nu răpească fericirea nimănui...

Mă zbat de la drumul scrierilor mele ca să mă mai odihnesc puţin, la binecuvântata umbră a altora.

A câta noapte albă?! Mai bine zis, albastră, în lumina neonului obsesiv de afară ce-mi bântuie străveziu nopţile... A câta oră de linişte zdrăngănitoare mă poartă în pragul crizelor?!

Nu mai pot scrie, nu mă mai pot exprima folosind termeni utilizaţi până acum, termeni învechiţi şi aparţinând parcă altei *R*. Nu mă mai pot identifica cu vechea eu; cel mai greu lucru prin care poate trece spiritul uman este încercarea de a-şi aparţine; celelalte lovituri ale vieţii sunt, practic, şocuri care încremenesc spiritul sau îl sfredelesc, dar "neaparţinerea" este o afecţiune pe termen lung... Permanenta stare nu o poţi

alunga, nu o poţi uita, nu-i poţi face nimic. Dacă se găseşte destulă putere – deoarece căutările sunt titanice – poţi să încerci s-o cauţi cu nişte condiţii impuse: nu ştii de unde să începi căutarea, nu ştii ce element al neapartinerii să cauţi. Însă cel mai cumplit lucru este să nu te poţi obişnui cu propria neapartinere. Şi, când eşti foarte conştient de asta, începi să trăieşti detaşat un coşmar care nici măcar nu-ţi aparţine. Eşti, astfel, obligat să trăieşti un coşmar pe care nu ţi-l poţi însuşi şi care se continuă în fiecare zi...

Este, totuşi, atât de diferit de şocul perpetuu care te înnebuneşte, ca acela din iubire... Acela e un altfel de şoc, altfel de coşmar care te mobilizează întru uitarea sa sau întru căutarea altei împliniri, dă un impuls pentru căutarea pasiunii în altceva.

Noroc că mai există nopţi bântuite de groază care să mai ofere câte un şoc minţii şi spiritului, care să scoată fiinţa din molcomul dureros al neatingerii, neînţelegerii şi incompatibilităţii spirituale cu tine însuţi.

Cred că mă detaşez definitiv de fărâmiţele din mine. Noaptea neagră de smoală e compactă şi dură, ca însăşi încăpăţânarea mea de a continua cu scrisul... Pure gheizere ale abisului meu... Am trecut, în ultimul timp, prin multe transformări de ordin personal... Am traversat o perioadă când eram copil şi-mi căutam tinereţea, când am fost tânără nu-mi mai regăseam copilăria, când am regăsit-o nu-mi mai aparţinea fiind deja tânără, şi când am acceptat lucrul acesta am asimilat, de fapt, tot ce voiam, am încorporat tot ce pierdusem. Aşa încât am învăţat că prin acceptarea lucrurilor pierdute, în realitate, le recapeţi, şi atragi, odată cu ele, lucrurile şi energiile pozitive emanate...

XIII

Şi, până la urmă, m-am reîntregit pentru viitor! M-a ajutat natura mea latină şi sângele clocotind de pasiunea de a trăi, acceptând înfrângerile pentru a-mi putea concepe victoriile. Cerurile albastre ale mării duc spre malul altei plaje pe care voi construi altă etapă a vieţii mele, până când îmi voi aparţine şi aici. De fapt, destinul e marea care te împinge, cu valurile şi curenţii ei, spre tărâmuri unde îţi poţi regăsi fărâmiţele eului împrăştiat. Trebuie doar, neobosit, să te reconstruieşti de fiecare dată!

Mă cuprinde ameţeala dulce a unei vrăji muzicale. Ce rost are să mă împotrivesc? Ştiu că, oricum, durerea va fi, la un moment dat, mult mai puternică decât mine şi, ca să nu mă predau ei, trebuie să mă las pradă vrăjii vâjâite din capul meu care mă cuprinde şi acum, cu ascuţitele ei dureri care, în loc să mă mobilizeze, mă aruncă şi mai adânc în abisul visării. Reacţii ciudate... Mă doare tot, ca şi cum la masa de seară aş fi luat o porţie dublă de păcat, simt cum partea stângă a craniului suferă un uragan cald... care mi-a îngheţat corpul... uragan fierbinte al craniului meu... chiar e acolo, chiar există, îl ating şi îl văd...

Nu, nu există... şi totuşi îl simt... se joacă demonii cu mine.... şi ei se plâng de acelaşi uragan fierbinte din capetele lor... durerile, de orice tip, la o anumită intensitate, ajung să-ţi piardă minţile... Mă ameţeşte şi mai mult muzica şi vertijul ăsta nu mă mai lasă să scriu...

Am să mă ascund de lume într-o scorbură de copac şi am să

fiu sora lichenilor pentru ca astfel să mă pot întoarce în mijlocul naturii care sper să mă ierte pentru ceea ce ar fi urmat să fac. Mă uit spre trecut şi arde... întind mâna spre viitor şi rămân oarbă... e un timp pentru toate, vine timpul tuturor în vieţile noastre, timpul tuturor ce trebuie să fie şi nu al celor pe care ni le dorim noi...

Sunt paralizată în idei de către micro-societatea în care mă găsesc şi care mă obligă să mă afund în nepăsare, să mă complac în necunoaştere, să mă plafonez în limitat, adică în "deja cunoscut". Mă zbat să ies din starea de amorţeală intensă şi nu reuşesc decât să-mi fac duşmani printre prieteni, sau să mă închid în mine şi nu pot să mă exprim decât atunci când vor ceilalţi, cum vor ceilalţi şi, mai ales, de ce, în ce scop vor ceilalţi; am impresia uneori că sunt păpuşa celor din jur care, la rândul lor, sunt păpuşile celor de dinaintea lor, adică ale istoriei societăţii umane; şi astfel sunt tentată să cad în păcatul falsei modestii ce ascunde, de fapt, o mândrie mult prea mare sau o lipsă a voinţei care e şi mai gravă decât mândria fiindcă generează urmări negative pe termen lung asupra micro-climatului social căruia aparţin şi care ar însemna condamnarea celor ce urmează să joace pe scena vieţii, la plafonare şi complacere; trebuie să începem viaţa de undeva, chiar dacă asta înseamnă zguduirea pământului pentru a trezi conştiinţa umanităţii să aibă curaj în viitor.

Pe stâncile înalte mă voi lăsa pradă vântului care, cu adierile lui, îmi va aduce liniştea de care am atâta nevoie şi pentru care am inima atât de deschisă... Voi zâmbi crepusculului şi zorilor trecuţi sau viitori ca să-mi aud chemarea din depărtarea spiritului şi să mă regăsesc, în final, în oglindirea cerului în marea de dedesubtul argintului stâncos...

Mă rog ca această stare să nu înceteze, ca să pot simţi minunea mai departe, chiar dacă nu am descoperit-o încă... Să o simt în cea mai pură formă a ei, aşa, încă nedescoperită... Vreau ca starea mea de visare lucidă să nu înceteze, m-aş adapta la ea ca mod de viaţă, sau s-ar adapta ea la mine, ca personaj principal.

Noaptea magică e cea care mă vrăjeşte şi mă tentează să scriu ce vreau, de fapt, să gândesc şi să gândesc ceea ce ştiu în abisul din mine... Mă întorc deci – pentru a câta oară? – din mersul nopţilor mele (prea rar liniştite) ca să mai culeg părticele din mine uitate, din momentul în care m-am destrămat pe holurile adânci ale minţii mele...

Foarte interesantă această abandonare a sinelui către sine... Fascinantă această transformare, această "năpârlire" forţată a eului pierzându-se în el însuşi; cum să mă mai întorc să-l recuperez? Poate mai adun câteva cioburi valoroase, dar întregul valoros ca psihologic, (vorbind din punctul de vedere al momentului actual) s-a transformat de mult în altceva... În minunea aceea încă nedescoperită dar pe care o simt făcând parte din mine, simţită undeva prin colţişoarele minţii sau la nivelul subconştientului.

Deocamdată sunt în noaptea fascinantă a eului – noapte frumoasă, deloc sfâşietoare, groaznică şi înfiorătoare, ci doar captivantă, mult prea bună cunoscătoare a spiritului meu, irezistibil de îngăduitoare cu inspiraţia mea; îmi place această caldă catifea a nopţii care mă îmbie la scormonirea mea interioară, care mă împinge către gândirea şi considerarea spiritului uman în zilele noastre. Mă dedic acestei superbe lene a trupului şi vulcanului minţii, mă dăruiesc nopţii şi lavei care curge cleios peste mine... Mă predau acestei regine ce induce subtile frământări sufleteşti, fiindcă ea face parte din mine... Şi

nu vreau acum să vină zorii rigizi şi aspri, reci şi neprimitori ai unei noi dimineţi; vreau să mă opresc în noaptea asta a sufletului meu care îmi este deosebit de prielnică; mă hrănesc cu lumina lunii şi cu aerul stâncilor din mintea mea, mă dedic nopţii şi poate mă voi regăsi în vântul îndrăgostit de stele...

Aştept cu o oarecare curiozitate sfârşitul ca pe ceva ce ar da măsura unui geniu, aşa poate că aş mai putea crede cu adevărat; cred că am nevoie de trezirea spirituală printr-un şoc mai mare decât cel ce mi-a produs căderea din patul credinţei, am nevoie de ceva care să mă zguduie şi să mă facă să mă reîntorc la Divinul pe care îl ştiam, aşa, crud, cum mi-l închipuiam, fiindcă e teribil de greu de găsit sens vieţii dacă nu crezi în nimic... Am ajuns la concluzia că e mai bine să ai incertitudinea unui Dumnezeu făţarnic şi nedrept şi ocazional decât să ai certitudinea necredinţei; aş vrea, dacă-mi este îngăduit, să mă întorc la psudo-credinţa mea de dinainte... Însă odată ce am început să simt şocul, nu fac altceva decât să mă afund şi mai mult în gândirea păgână din momentul acesta, care sper să mă conducă pe căi mai luminate ale spiritului. Şi totuşi, atât de dulce acest îndoielnic întuneric al dimineţilor mele de iad, în care mă afund ca într-un dulce somn al spiritului, descoperind furtuna devastatoare...

Ce-aş mai visa la oameni morali, pe care să-i putem învăţa fărădelegile ce ne înconjoară... Fiindcă la ei ar prinde cel mai bine incertitudinea lumii şi ar corija astfel imoralitatea societăţii noastre... Cum ar putea exista oameni morali, ei ar fi trecut de mult de pragul ipocriziei mentale şi ar fi, astfel, cu un pas, dacă nu cumva cu câteva sute, înaintea noastră şi ar fi incapabili să mai treacă prin abjecţia primitivă a zilelor noastre...

Aştept în întunericul minţii
Un întuneric şi mai adânc
Care să mă înece
Şi să mă scape de truda istovitoare
De a-i suporta pe ceilalţi,
Şi atunci mă voi arunca
În furtuna mistuitoare
Ca să simt durerea
De care am atâta nevoie
Ca să mai trăiesc
Şi am să urlu de atâtea ori la lume
Până când mă vor auzi corbii
Îndepărtaţi şi ei de tărâmurile nopţii,
Şi mă va uita luna cu spatele întors spre altă lume,
Până voi căpăta vieţuitoare primitive ale cojilor de copaci,
Care, până la urmă, mă vor considera neputincioasă să le ofer
Cadrul de viaţă de care am nevoie şi vor constata cu stupoare
Sub soarele veninos
Că voi avea puterea să le otrăvesc puritatea trăirilor.

Mă întreb care este locul fantasticului în viaţa fiecăruia dintre noi... Unii trăiesc mai aproape de realitate, unii mai departe de ea, unii nu trăiesc deloc, chiar dacă sunt vii.

E o deosebire atât de mare între a fi viu şi a trăi... Oare cum îmi dau seama că trăiesc?

Sunt din râul de argint ce-mi poarta sângele cald spre altă perspectivă a vieţii... Ce mici mi se par acum îndoielile de altădată! Unde îmi sunt îndoielile de altădată?

Prea sărace cuvintele ca să poţi exprima sentimentele, nedrepte şi insuficient de expresive instrumente ale graiului...

Oare toţi oamenii simt acelaşi lucru când iubesc? Mă gândesc ce semnificaţie au pentru unii cuvintele... Ce zbatere minunată a spiritului e iubirea! Nesfârşit coşmar se întinde în toate zilele când rămâi pustiit de iubire ca lipsit de viaţă... Panica ce se naşte din conştientizarea faptului în sine e colosală... De iubire nu poţi scăpa decât prin iubire! Astfel începe circuitul iubirii în psihic, în existent... fără el, ce cadavre minunate am fi!

Încep să învăţ să mă port cu mine însămi! Iubesc momentele acestea de linişte care îmi sunt dăruite cu atâta binecuvântare de către viaţă. Ador după-amiezele vieţii mele care mă îndeamnă la dulce visare şi la transe foarte productive în munca mea!

XIV

"Avem prea puţine osii
Pentru roata de carne a trupului nostru.
- Unde te duci tu, caleaşcă pentru fluturi?
Unde te duci tu?
...Caleaşca trece prin piaţa cea mare.
Plângând, eu alerg în urma ei.
Iarba o întreb: A trecut pe-aicea caleaşca?
Iarba nu-mi răspunde nimica.
Copacii îi întreb: Au aţi văzut vreun fluture în caleaşcă?
Copacii tac şi le cad galbene frunze pe jos.
- Doamne, a fost înaintea mea o caleaşcă?
Cum, Doamne, s-o ajung din urmă?
- Ia-te după dâra de sânge, prostule,
Îmi răspunse cerşetorul orb."

(*Caleaşca pentru fluturi* – Nichita Stănescu)

Mă prind într-o zi de fusta Reginei Ploii şi tocmai când am avut certitudinea că am atins-o, un fulger mi-a atins în zbor mâna zglobie. M-am cutremurat şi am rămas cu amintirea tactilă a norilor rochiei ei...

Regina Ploii se plimba atunci prin Grădinile Cerului şi fermeca atmosfera cu prezenţa ei parfumată. Mă surprinde faptul că se poartă câteodată ca o amantă ce se vrea adorată. Alteori, se învăluie în mătase şi se tolăneşte veselă prin lanurile aurite ale Cerurilor. O, numai de-aş putea s-o prind şi să mă uit în ochii ei minunaţi!

Regina Ploii mă cunoaşte... mă ştie de pe vremea când mai aveam timp să mă uit la cer... Atunci era şi ea doar un copil... dar tot regină... Coroana prea mare îi părea o jucărie adorabilă... A fost prietena mea... Până când m-am decis să o concretizez...

Ţin minte şi acum după-amiaza aceea când m-am urcat pe o scară şi am atins cu mâna cerul, aşa cum un copil urcat pe un scaun atinge pentru prima dată tavanul camerei... Am vrut să o caut, să o am în faţa ochilor, concret... Atunci s-a supărat Regina Ploii şi m-a dezmeticit cu fulgerul ei albastru...

Şi când Regina Ploii va merge printre rândurile de maci înfloriţi, lumea va simţi o adiere blândă de bucurie în inimi, probabil într-o Duminică. Cerul va fi mai albastru ca de obicei, mult mai albastru, mult mai adânc. Când Regina Ploii ne va îmbrăţişa duios într-o caldă strângere a dragostei, vom recunoaşte minunea?

Ea va şti ce să facă cu lacrimile noastre încă neplânse în atâtea nopţi. Ea va şti să ocrotească ochii luminoşi ai dragostei, va şti să citească buzele iubirii.

Când îşi va învârti coroana rochiei în ritmuri divine, Regina Ploii va ierta, de fapt, păcatele lumii... Îşi scufundă sufletele în adâncul oceanelor involburate, ca să le exorcizeze de amărăciunea iubirii alterate. După asta urmează un nou ciclu de reînvăţare şi reacceptare a sinelui, după care spiritul suprem este din nou gata pentru iubire.

Câteodată, Regina Ploii crede în deznădejde, în dezamăgire şi în teama de a crea insule în aşteptare. Acestea sunt momentele verilor ridicol de plictisitoare, când Regina Ploii se răfuieşte cu regii altor lumi şi mai uită de lumea sa.

Dar, dupa izbânzile sale, Regina Ploii oferă lumii victoriile ca pe nişte ofrande scumpe şi rare. Îşi îngrijeşte rănile prin însăşi dragostea oferită nouă.

Şi când furtuna va începe, e sigur că ea va fi acolo, ocrotindu-ne de Rău, răfuindu-se din nou cu semeni de-ai săi.

Regina Ploii trăieşte într-o cocioabă murdară de pământ, nu într-un castel de aur şi marmură. Ea îşi duce existenţa modest, în straie umile, într-un sat sărac de la marginea pământului. Ea însăşi e umilă şi modestă şi nu îndrăzneşte decât să plângă pentru lume.

Dar tot o regină e, copila aceasta îmbâcsită de praf şi săracie, fiindcă lumina îi vine din inimă, iar pe creştet poartă nu una, ci mii de coroane de crini şi mărgăritare, create din bunătatea sufletului ei şi din dragoste sinceră.

Regină a ploii pentru că doar ploaia spală cu lacrimile ei pământul înroşit de sângele războaielor... Ploaia ce se dăruieşte pământului, tocmai din cer, creând în lume funcţia de catharsis, de purificare...

De aceea, Regina Ploii, când aleargă desculţă prin paradisul lumii ei, restrânge tot Universul într-un singur trup, într-o

singură minte, însă în mai multe spirite, pentru că ea şi numai ea are posibilitatea multiplicării spiritului ori de câte ori are nevoie să se vindece de vreun rebel cancer spiritual. Prin iubire dăruită la infinit tuturor, ea reuşeşte să-şi înmulţească numărul sufletelor trimise în lume ca îngeri.

Astfel, Regina Ploii devine faţa feminină a Creatorului, care trebuie să-şi manifeste în cel mai frumos mod cu putinţă delicateţea şi înţelegerea, dar mai presus de toate, dragostea pentru creaţia Lui, Lumea. Şi a reuşit lucrul acesta, cum altfel, decât prin acea latură a personalităţii Sale care emană o irezistibilă feminitate.

Regina Ploii se roagă noapte de noapte unui cer nevăzut... liniştea o ascultă, marea o ascultă, vântul o ascultă... Luna e oracolul său secret, căruia i se destăinuie noapte de noapte prin grădinile verilor. Parfumul serilor i se aşază salbă de nestemate la gâtul ei preţios de copilă sau amantă ce iubeşte pătimaş catharsisul.

Regina Ploii preţuieşte după-amiezele verilor toride pentru că ele reprezintă leagănul filosofiei personale, atât de productivă de vise, atât de vulcanică... Nu e de mirare că, din când în când, în chinuitoarele veri infernale, Natura mai răsplăteşte mintea cu câte o ploaie rătăcitoare de idei.

Ea, ca o mamă iubitoare, ştie că fiinţei născute din ea îi este cel mai bine lângă inima ei, simţindu-i bătăile inimioarei mici, de copil; duioşia îi stârneşte Reginei Ploii umanitatea sau feminitatea excesivă din toate spiritele sale. Regina Ploii este ea însăşi un mega-spirit feminin care reflectă toate însuşirile iubirii.

Chiar şi acum, după mult timp de când am simţit-o prin copilăria mea, mi-o amintesc dulce şi caldă, iubitoare şi

duioasă; de fapt, era percepţia a însăşi laturii feminine a Divinităţii, când încă aceasta mai are sens datorită concentrării profunde...

Regina Ploii adoră să se scalde în mătasea untoasă care o învăluie în adierile calde ale verii. Ea se înconjoară de suavul aer cald care-i precede ploile de lacrimi. În ipostaza asta, Regina Ploii e Lumea. Însă, în aceeaşi ipostază, ea reprezintă lumea în numeroase etape, astfel producând un ciclu al existenţei divinităţii în viaţa fiecăruia.

Reginei Ploii îi place să se joace cu copiii săraci din cartierele mizere ale lumii, copii care încă mai simt mătasea divină în ciuda noroiului existenţial.

Regina Ploii are nevoie să fie în braţele dorinţei de a fi pentru că ea e făuritoarea propriei fericiri. Îşi ia zborul pe aripi greceşti ca să zboare, ca să-şi împlinească destinul dincolo de oceanele lumii care, de data aceasta, o vor ţine în braţele lor, căci ea este visul lor, ea, Regina Ploii, cu ochii ei inundaţi de focuri bengale.

Copila aceasta atât de candidă ar muri din pasiune pentru dragoste, din pasiune pentru viaţă şi pentru lume; de fapt, ea trăieşte în fiecare zi o nouă minune materializată prin cerul atât de întins peste creştetul său. Acolo, în acordurile muzicii irezistibile, Regina Ploii veghează porţile pasiunii nestăvilite, pentru că natura feminină a Divinităţii este compusă dintr-o îmbinare miraculoasă de lume, iubire şi viaţă.

Regina Ploii n-ar putea să mintă niciodată Viaţa, pentru că ea este ceea ce unii numesc miracol sau minune, dar pe care sunt prea ocupaţi să îl vadă. Regina Ploii ştie că nopţile orientului parfumat se vor găsi în zorii altui continent pustiit de războaie sau de molimi nimicitoare şi atunci, ca de fiecare dată,

ea se va ruga pe sub crengile altor măslini, pentru reizbucnirea iubirii.

Amanta Ploii, învăluită în mătasea ciocolatie a serilor de vară, se întinde leneşă prin cotloanele răcoroase ale palatelor de aur... Se găseşte la graniţele imposibilelor iubiri, când inima încă mai crede sincer în trăinicia fericirii. Vântul cald, zburătorul acesta tradiţional etern, cu soare în ochi, aleargă nestăvilit, sălbatic şi liber prin ritmurile altor civilizaţii, până când Regina Ploii cade prizonieră a dragostei lui, pe care o va răpi şi scălda în oceane fierbinţi de lavă izvorâtă din vulcanul inimii lui. Buzele ei, superbele ei buze purpurii îl vor proiecta în reprezentarea pură a fantasticului... Părul ei îl va învălui cu ploaia din care ea însăşi provine... Ce altă întrepătrundere mai armonioasă pentru reechilibrarea naturii?!

Nu e timp pentru învinuirea altei trăiri pentru ceea ce latura feminină a naturii creează. Când chemarea va exista, dincolo de raţiune şi risc, ritmul vieţii va ieşi la suprafaţa spiritului, ca să te înveţe să meargă mai departe. Regina Ploii, ca de obicei, va veghea din adânca ei iubire şi va rechema fulgerul, de data asta ca să-ţi apere visele. Când se va inversa cerul cu vântul amiezii, Regina Ploii va fi acolo pentru a te însărcina drept urmaş al ei; pentru asta, ea trebuie să-şi urnească carele de aur, în fiecare din ele ducându-şi câte un spirit; şi al şaptelea şi al treisprezecelea suflet, întotdeauna vor fi călăuzitoare pe drumul ales de tine, căci fatalitatea, destinul şi perfecţiunea sunt copiii Reginei Ploii cei mai iscusiţi în arta de a trăi.

În culorile irezistibile ale apusului la marginea mării, Regina Ploii va făuri destinele altor copii chemaţi de undele purpurii. Cerul violaceu dă naştere unui fel de vârtej ameţitor şi fantastic, căruia numai ea, Regina, îi poate surâde. Din el se

înfruptă, de fapt, pentru nopțile magice când Regina Ploii se transformă într-o vrăjitoare ce descântă viețile atâtor oameni, la marginea mării, încât mătasea învăluitoare o acaparează și o aruncă până sus, dincolo de nori, unde își întâlnește dragostea, noapte de noapte...

Regina Ploii își mai aduce aminte câteodată de amărăciunea serilor de vară furtunoasă. Sau de pasiunea lor învăluitoare; lasă ploaia să te poarte în imaginativ, pe suflul vântului călduț de seară de vară, de atmosfera dinaintea furtunii, de cerul violaceu sub care nu mai ai scăpare de iubire. Simte pe piele picăturile fine de nisip din atmosferă și vântul ințețindu-se, amenințând, până când ai curajul să-l accepți, pentru că oricum, nu ai alternative; și culmea e că această acceptare vine din recunoașterea pasiunii către tine însuți, ea se identifică cu descoperirea unor înțelesuri de acum încolo și mai mari; în crepusculul unor întâmplări năucitoare care probabil ți-au bulversat viața molcomă, poți găsi sensuri noi care să te conducă către alte cărări frumoase și nebănuite ale existenței; soarele nopților e uneori prea puternic ca să te lase să-ți auzi bătăile inimii, e prea învolburat de focul pasiunii de a trăi ca să-ți pese de ceea ce va veni. De fapt, aceasta e reprezentarea pură a extazului celui ce a emis cândva "trăiește clipa".

Regina Ploii simte când ai nevoie de acea licărire de pasiune care să-ți ardă sufletul cu cea mai roditoare lavă izvorâtă din ceruri; ea, cu ochii ei mari, îți plânge negura nopții pentru ca tu să poți simți atât de adânc în ființa ta vântul cald al serilor de vară purpurie... Dansează, dansează cu aceeași pasiune cu care simți ritmul vietii, dansează pe cărările aurite care duc spre soare; dansează scormonindu-ți inima după pofta nebună de viață neîntreruptă de somn sau de grija zilei de

mâine; simte-ţi ritmul nebun al sângelui cald care te face să te numeşti FIINŢĂ; merită-ţi visele şi croieşte-ţi singur garderoba impresionantă de vise ce abia aşteaptă să fie împlinite. Apa dulce a ploilor revărsate pe inima ta se va evapora de căldura izvorâtă din propriile tale vise; ele întotdeauna sunt mai puternice decât ploile ce trecător îţi vor mai răcori spiritul; rezistă cutremurelor din tine, căci ele sunt menite să distrugă ceea ce este trecător, să crape scoarţa de deasupra pentru a scoate la iveală un nou suflet până acum marginalizat din cauza cutezanţei viselor; şi când acest tărâm magic va răsări din tine, în urma unui cataclism interior, atunci se va ivi şi eternul sentiment de regăsire a propriului sine şi de învăţare a unui nou secret, pentru o nouă existenţă; astfel, ciclul vieţilor nu se sfârşeşte niciodată, confirmând ipoteza basmelor din copilărie.

Regina Ploii îşi colorează spiritele cu cel mai frumos albastru de august, celebrând astfel zilele soarelui.

Perceperea morţii în accepţiunea celor mai înalte spirite, se spune că este una optimistă, pozitivă, relevând un intelect ce poate trece peste şocurile iminente ale inevitabilelor fenomene naturale; aşa că zilele superbe ale vieţilor noastre sunt zile perfecte pentru a muri, pentru retragerea învingătorilor de pe scenă în plină glorie; de fapt, în asta stă superioritatea spiritelor celor ce o fac, dincolo de înţelegerea păcatului lor; iată din nou o problemă ce vine ca o divergenţă între dogme opuse.

Regina Ploii, ca o fantomă, ca un spirit ce nu şi-a găsit liniştea din pricina dragostei, bântuie şi acum, palidă şi tristă, malurile lacurilor de munte, în zilele înnorate şi pline de un fatidic inevitabil. Atunci când cerul încărcat ameninţă, când norii atât de joşi capătă accente macabre, atmosfera e însăşi Regina Ploii, neliniştită şi neîmplinită; atunci sunt zilele în care

Divinitatea mai coboară pe Pământ, răzbunătoare şi nedreaptă, zilele unde incontrolabilul destinului este de-a dreptul şocant sau atât de încăpăţânat în a face rău încât panica şi nesiguranţa umană capătă proporţii fabuloase; cât de naive îi par Reginei Ploii zilele dragostei, zilele cu speranţe, iluzii, vise... Şi ce e mai interesant, în sensul negativ al cuvântului, este că aceste zile sunt ciclice, ele se repetă într-un interval de timp în care Regina Ploii mai apucă să fie dezamăgită de câte unul din spiritele ei.

Melancolia toamnei, melancolia de nestăvilit a toamnei, când spiritul nu găseşte în experienţa sa nimic asemănător şi identifică noile senzaţii atât de puternice cu iluzia nefiinţei, există în Regina Ploii încă din mijlocul verii, făcându-şi loc în sufletul ei cald, pregătindu-şi momentul de maximă intensitate, în Ziua Liniştii; căci, aşa cum drumul spre fericire e fericirea însăşi tot aşa, melancolia irezistibilă din sufletul Reginei Ploii e gândul la toamnele viitoare.

La ţărmul mărilor, în lunile de toamnă, când soarele se stinge cu încetul, ea trebuie să-şi găsească alte meleaguri pe care să-şi dezlănţuie fericirea, căci Iarna îi îngheaţă mişcările fluide şi ar cădea brusc, înţepenită; în loc de asta, Regina Ploii se mută un timp într-un spaţiu nelocuit, poate pe insulele viitoare unde ar trebui să ne reîntregim şi să ne repatriem cu toţii. Mă rog în fiecare zi să mai pot prinde încă o viaţă a Reginei Ploii, să mă pot bucura de căldura ei, de flăcările ei sau de stropii purpurii de lavă ce m-au făcut să învăţ atât de multe; îi mulţumesc neîncetat în gând pentru fiecare moment al vieţii şi pentru că m-a învăţat să deschid ochii în faţa artei de a crede în minuni.

Ei bine, Regina Ploii m-a îndrumat să redevin eu, am

început să devin noua *R*, cea la care am visat atât de mult şi a cărei personalitate era de mult planificată ca experiment al destinului; am început metamorfoza pe care mi-o închipuiam cu inima şi chiar îmi este atât de bine cu acest nou suflu de viaţă... Mă inventez sau mă descopăr, mă afund sau doar mă scot în evidenţă. Mâinile blânde ale Reginei Ploii, atât de promisă şi râvnită; m-a reinventat, practic, atât de bine, încât iluzia vârstei, nimic înainte şi cine ştie ce după, îmi vine atât de bine, iluzia devine din ce în ce mai mult realitate, visul se transformă din ce în ce mai frumos în adevăr.

Şi, culmea, coşmarul, coşmarul de care mă temeam şi pentru care mă pregătisem temeinic spiritual, nu există; am aflat că, de fapt, nu există; dacă mă gândesc mai bine, el a fost constituit mai degrabă din pregătirea pentru a-l înfrunta; acum există doar un paradis interior, atât de profund şi totuşi atât de străveziu, atât de expus către suprafaţă. Există o nouă *eu*, mult mai încrezătoare în sine şi în ploile spiritului de altădată, ploile care i-au făcut atât de bine Reginei Ploii şi care au distrus coşmarul pentru care mă pregătisem. Acum există doar un oraş minunat, o viaţă atât de "a mea", există un tărâm al spiritului, creat pentru a creea, ca o linie a descendenţilor spirituali ai spiritului în sine, există hrană pentru suflet din belşug, cultură şi balsam pentru inimă şi minte, există bucuria în cea mai pură formă a splendorii ei, împăcarea şi căldura pe care o eman prin manifestările Reginei Ploii.

Mi-e atât de dor de ploaie! N-am mai văzut o lacrimă din cer de atât de mult timp; e ciudat cum lucrurile simple prin accepţiunea lor îşi pierd complexitatea semnificaţiilor; când lipsesc însă, îşi recapătă valoarea prin ardoarea simţurilor, prin dorul de ele sau, mai degrabă, prin stările induse; la fel de bizar

este cum noţiunea de Regină a ploii a rămas intactă în absenţa celei ce a generat-o; ea pur şi simplu a rămas o parte de sine stătătoare, independentă, a zorilor unui nou spirit, mai arzător; iată cum legile fizicii sunt încurcate de legile spiritului: ploaia generează foc şi nu-l stinge, generează flăcări de energie continuă şi constant ascendentă... Iubita mea ploaie m-a ajutat să mă regăsesc!

Se sfârşeşte perioada Reginei Ploii prin viaţa mea, m-a ajutat şi m-a adus la stadiul de a o înţelege şi de a-mi valorifica pierderile, mai ales câştigurile şi, poate cel mai important, clipele în unicitatea lor.

Acum pleacă liniştită, zâmbind împăcată, ca să colinde alte vieţi minunate, să lumineze cu picurii ei alte clipe de aur.

Sunt atât de recunoscătoare Vietii şi Marii Poveşti pentru existenţa Reginei Ploii, pentru că ea a spălat cu mâinile ei rugina aşezată peste mine şi astfel a scos la iveală sufletul meu de altădată, un soare luminos, de fapt numai lumină şi căldură, împăcare, linişte, calm şi o superbă mare liniştită, albastră, pură şi limpede, ce mă va purta de-acum încolo pe razele ei, în locul involburatei mări de lapte cu cer aurit.

Cred că, de fapt, eu sunt cea care pleacă, care o lasă pe loc pe această Regină a Ploii, fără niciun fel de trădare; trupul meu a devenit un pământ în continuă mişcare în jurul propriului soare – însăşi viaţa mea; Regina Ploii a fost uleiul care a şters rugina şi m-a pus în mişcare, sau piciorul fotbalistului care mi-a imprimat mişcarea...

Regina Ploii cred că rămâne undeva pe loc, în spate, aşteptând alţi oameni să dea peste ea din greşeală pentru noi, din fericire pentru ei, din necesitate pentru viaţă...

"Pleacă de-acasă pe-o rază de soare: dansează prin lunci – lângă un izvor învaţă să fii; cadenţa undelor îţi va purta grijile departe, spre apele mării..."

(Donald Walters)

XV

După atâţia ani, aproape zeci, accept maturizarea Reginei Ploii... Bun venit în mintea mea cea de acum, drag concept romantic, propriu sinelui din trecut care m-a învăţat atâtea despre iertare... Probabil odată cu maturizarea, conceptul e mai aproape de moarte; cum moare un concept? Nu-l mai creezi, nu-i creezi continuarea, nu-i dăruieşti viaţă în continuare, nu-l mai scrii, nu-l mai gândeşti, nu te mai vizitează şi nu-ţi mai ţine ocupate nopţile, nu-ţi mai dăruieşte insomnia; te lasă să-i dăruieşti moartea. Îţi permite să-l închei aşa cum ţi-a permis să-l ai, să-l vezi, să produci idei legate de el şi să creezi energii în legătură cu el, să le transmit Universului... Te lasă să primeşti alte concepte care îţi vor aduce paşii mai aproape de moartea ta, prin succesivele lor morţi...

Ideea de Regina a Ploii, ideea de zeiţă umană, legată de planul terestru prin cădere... prin fluiditatea căderii... lichid, soluţie, apă, cădere, înalt, pământ, idei exprimate în cuvinte care vor avea legatura dată de opus, de diferenţă, de permisivitatea existenţei unuia în complementaritatea celuilalt...

Propun o lume a visului, o lume a inconştienţei imateriale, bazată pe transe meditative permanente... O beatitudine a ideilor înscrise pe copacii nopţilor... Propun visul ca lege, visul

ca trăire, visul ca prim concept al creării artistului, visul ca element primordial al Universului creat... Transa delirantă a simţurilor producătoare de idei, visul ca viaţă, visul ca moarte... visul fără viaţă sau moarte... viaţa visului este transă... transă angelică, demonică, epuizantă sau tonică, surprinzător de entuziastă şi emoţional inteligentă...

Propun visul ca unic concept al Reginei Ploii; pentru că prin maturizarea ei, are nevoie un catalizator pentru a exista; cred că mai degrabă pentru a coexista... Şase ani în care s-a născut visul... Lunga sarcină complicată cu progrese şi regrese în procesul facerii... Tot un concept feminin a dat viaţa... Viaţă, tot la feminin, Ploaia, Viaţa, Regina şi catalizatorul... Visul... pentru a întregi spiritual şi teoretic ideile însele... Ideea, genul feminin, integrate de Vis.

Rotocoale de fum ale ideilor mele... Îmi fumez, la propriu, ideile... Fac figurine din fumul alb şi aromat... Energii dăruite Universului, din care se va recompune, în alte proporţii, sufletul meu viitor... Dăruiesc lumii karma mea, care, în alte procente, mă va recompune în alte ere... Suflet dăruit, compus, redat... Iată un caz în care procesarea îndelungată e bună la ceva (înafara cazurilor industriale)... Procesarea spiritului primit şi redarea lui pe banda de ambalare...

Atâtea anotimpuri pot recunoaşte în mirosul de fum de ţigară... Atâtea sentimente adiacente unul celuilalt îmi inspiră atâtea viziuni... atâtea stări, atâtea amintiri... De la dulcele acasă din adolescenţa timpurie până la ameţelile excesive şi toxice din facultate... Acum îmi dau eleganţa momentului, eleganţa degetelor lungi ţinând graţios, cu unghii lungi şi lăcuite, o zveltă ţigară aromată, între ale cărei valuri de fum îmi prind zâmbetele fluturând şi genele zburdând în acelaşi timp cu

umbrele lor pe obraji, în lumina caldă... Azi e cea mai lungă zi a anului, e cea mai lungă zi a anului meu... Câştig un timp, timpul îmi redă o zi, am bonus timp dintr-o zi, o oră pe care timpul mi-o cedează în vâltoarea trecerii lui... Spirit tânăr şi grăbit, timp al meu, cu paşii micuţi, îndreptaţi spre viitor, mulţumesc că m-ai redat progresiei mele viitoare, mulţumesc că m-ai proiectat concret în viitor... şi că am norocul şi de data aceasta să-mi mai cedezi, în mărinimia ta, o oră din prezentul meu, din viitorul meu prezent trecut. Şi tocmai azi, în cea mai lungă zi din anul meu, am norocul să simt atâta... Am un suflet doldora de sentimente, toate bune, toate procesate pozitiv şi redate Marelui Spirit în cea mai artistică formă procesată a lor.

Există atâtea timpuri câţi oameni... Şapte miliarde de timpuri cu cadenţe diferite, cu proiecţii diferite, cu energii diferite, timpuri pentru fiecare spirit în parte, pentru fiecare percepţie în parte, timpuri viitoare comasate sau diluate în funcţie de experienţa densităţii lor...

Suflet dens cu timp grăbit, opus timpului diluat într-o existenţă banală ca emoţii... De fapt, timpul tinde să se dilueze pentru că se adaptează augmentării numărului de spirite... Deci ecuaţia corectă este: suflete diluate cu timp grăbit, opus comasării dense individuale, unde necunoscute sunt toate...

Dulce delir plin de idei în linişte, în ordine... ordinea impune reguli... regulile impun limite, limitele marchează raţiunea, deci sufocarea emanaţiei spirituale... Cât de departe de Divinitate suntem prin însuşirea aceasta umană a ordinii, a unui sistem inventat de accesibilitate... Uniformizarea sistemelor de orice tip pentru a fi accesibile la scară largă... Globalizarea la nivel intelectual a timpului diluat pentru a putea fi perceput şi asimilat... Estomparea esenţei de timp densificat

și pur; Divinitatea nu ține de ordine, de ideea de ușor, drept, calm, pacificator... Acestea sunt iluziile esențial umane pentru perceperea la nivel permisiv asimilat a unor promisiuni viitoare de Rai și Iad; probabil că Divinitatea Simțurilor ține de dezordine, de acel vârtej emoțional creativ; pentru că Divinitatea ține de creație, iar creația nu presupune nici liniște, nici ordine, nici calm... Orice se naște cu mișcare, cu esență, cu energie, cu suflet, cu vibrație, cu gândire, deci dezordine... Procesul creației presupune întrebări, dileme, zbateri introspecte în a găsi răspunsuri, dezordine fizică pentru facilitarea esențialului, dezordine psihică pentru adaptabilitatea ideilor la forma fizică... dezordine emoțională pentru a crea spațiul spiritual propice emanării ideilor...

Ar trebui să se inventeze o măsură pentru spiritul expirat în aer pur... Așa am putea, cumva, determina probabilitatea formării unor noi spirite... Întrebarea de bază este dacă se formează noi spirite sau se formează numai noi recipiente în care se diluează tot mai mult Spiritul Universal? Și dacă el se diluează, oare cum vom ajunge la acea explozie magnetică și iminentă a esenței pentru reluarea nivelului următor de existență? Pentru că dacă Spiritul Universal suportă numai diluare și concentrare individuală, va ajunge la saturație numai recipientul global, suport al tuturor recipientelor individuale... Se disipează energia, explozia va arunca în Univers miliarde de entități concentrate și mult mai crescute ca volum; este, în esență, o creștere cantitativă și calitativă a Energiei; de fapt, este cel mai inteligent mod al Naturii Universale de a se extinde, de a-și expanda esența constant și uniform... A sădit timp diluat pe care fiecare recipient l-a adus într-un stadiu superior până a crescut ca volum energetic și cantitativ, după

care, în depăşirea limitei suportabilităţii, a fost din nou aruncat în Spaţiul Creator care îşi va continua, probabil, procesul de expansiune...

XVI

Acum ştiu cum să încep să povestesc despre minuni, acum ştiu cum să continui povestea cerurilor albastre... cu mai multă emoţie, cu o mai mare bogăţie spirituală, cu o mai dulce boemitate a personalităţii... Acum ştiu să mă bucur mai mult de mine, de interiorul meu, ştiu să-mi parcurg paşii pentru acceptarea suferinţelor, durerilor, dezamăgirilor, pentru a le considera parte din mine şi a le putea depăşi...

Poate că de-abia acum ştiu să spun povestea cerurilor albastre... Sau poate că e numai un proces în urma căruia voi învăţa să o spun şi mai bine, să o simt şi mai bine pentru a o putea spune...

Starea... ar trebui să fac şedinţe de spiritism să-mi vină starea... starea are o personalitate atât de diferită de mine... E un copil capricios şi răsfăţat care se tot joacă de-a v-aţi ascunselea şi nu se lasă prins şi îmblânzit... Starea vine în cele mai nepotrivite momente, atunci când fac apel la mintea mea, să-mi spună ce *gadget* inteligent şi science-fiction m-ar putea ajuta să-mi prind ideile şi să le închid în sipetul momentului ca să le valorific în starea lor crudă, nealterată, neoxidată...

Cu mai mult timp în urmă mă dezvoltam psihic, mă expandam ca trăire... Acum îmi place că sunt aici... Procesul de evoluţie e unul mai puţin alert, dar mult mai profund...

Desfacerea aripilor mele spre lume a coincis cu adâncirea mea în mine însămi. Drumul e mai încet dar mai frumos, are altă însemnătate, are alte trăiri, altă profunzime, îmi vine să dansez în timp ce scriu şi chiar o fac, nu-mi refuz nicio mică bucurie boemă pe care anii, personalitatea şi spiritul meu mi-o dăruiesc... Totul mă recompune, totul face parte din mine, în complexitatea trăirilor mele... Chiar şi frazele încâlcite, conceptele uşoare şi revigorante sau ideile greoaie, întunecate, fundamental apoteotice... Toate mă recompun deci toate merită integrate în introspecţie... deci totul trebuie scris, dezbătut şi trăit prin prisma creaţiei...

Nu mai am muzică... şi nu mă pot opri din scris să mă duc să pun alta... Dacă mintea mea ar avea destul de mulţi muşchi ar face-o ea în locul meu; dar mintea mea atrofiată e o leneşă zăcând în culcuşul confortabil al capului meu... Leneşă minte atrofiată creativ... şi boemă!

Scrisul mă ajută să-mi definesc personalitatea, mă ajută să mă port conform personalităţii mele, să-mi joc şi să-mi atribui şi să-mi interpretez propriile mele reacţii... Să acţionez conform mie, fără a şti neapărat să mă definesc în cuvinte. Nici pe alţii nu-i definesc în cuvinte. Îi definesc prin filtrul sentimentelor mele. Dacă spiritul ar putea exprima tot, sigur cea mai mare parte a expresiei în sine nu ar fi prin ceva cunoscut nouă... nu ar îmbrăca nicio formă din cele pe care le cunoaştem noi: nici vorbită, nici scrisă, nici vizuală, cu atât mai puţin auditivă... Probabil ar fi o combinaţie în diferite cuantumuri ale acestor percepţii sau probabil că nu ar face parte din niciuna din aceste categorii, poate ar fi un extraterestru al simţurilor, un *next level* al percepţiilor şi al abilităţilor de comunicare, viitorul acela science-fiction al

exprimării... Evoluţie spirituală s-ar numi acest prag, evoluţie senzorială despre spirit, despre sfera care ne animă... Viitorul science-fiction al lucrului pe care fundamental îl preţuim cel mai mult, dar despre care comunicăm cel mai puţin, din săracia mijloacelor de expresie... Biet subiect subînţeles al speciei *umane*...

XVII

Fumatul poate să ucidă... dar nu o va face... pentru că fumul aromat înlătură aparenţa *şi lasă loc esenţei, esenţei de* spirit, esenţei de trăire, esenţei de personalitate...

Fumatul poate să ucidă... corpuri, dar nu idei, dă naştere conceptelor introspecte moderne...

Fumatul poate să ucidă... numai cadavre vii pentru care trăirile sunt doar materie şi nimic mai mult... poate să ardă numai recipiente goale, animate degeaba, fără spirit, fără idee, fără esenţă... esenţa înfloreşte în vârtejul valului de fum dulceag şi boem...

Fumatul poate să ucidă... pe aceia care nu sunt vii, pe aceia care îl desconsideră şi-l consideră din nou doar o acţiune... doar o formă motrică de a-şi ocupa timpul, membrele goale şi incomplete fără aerul dintre ele...

Fumatul poate să ucidă... dar nu o va face, el va înlătura aparenţa şi va evidenţia esenţa personalităţii individuale cu eleganţă, calm, răbdare şi generozitate a sentimentelor.

Alege libertatea, noi te vom ajuta... să devii comun; am toată libertatea spirituală de care am nevoie momentan, am

întreaga libertate de expresie creativă care mă ajută să mă dezvolt... *noi*? *Noi* te vom ajuta? Da, pronume personal, persoana întâi, număr plural, funcţie de subiect în propoziţia dată... *Noi*, concept colectiv abstract şi insultător, ca să devii unul din ei, pronume personal, persoana a treia, număr plural, idei omoloage ca fundament, diferenţiate prin formă şi numeralul ordinal din analiza lor morfo-sintactică... şi atât.

Alege libertatea, noi te vom ajuta... să te pierzi între noi, să devii o parte simplă, inertă şi dispensabilă oricând a noastră, a societăţii noastre fără vlagă, a ciorbei noastre fără conţinut... fără vitamine, fără culoare. Libetatea, libertatea, îţi oferim libertatea de a deveni prost, recipient traversat de informaţii create să te manipuleze, îţi oferim libertatea să fii de-al nostru, uite cât de mult contezi pentru noi, îţi oferim libertatea pe care nu o avem, libertatea de care am auzit şi pe care alţi "noi" – "ei" ne-au vândut-o şi nouă... libertatea noastră de gândire colectivă şi îngrădită... cum să refuzi libertatea limitată? Cum ai putea refuza libertatea impusă de societate, ce bine ne e tuturor în libertatea ciorbei noastre!

"Somnul raţiunii naşte monştri"? Dar somnul spiritului ce naşte? Dacă raţiunea naşte îngeri, spiritul ce naşte? Probabil Dumnezeul îngerilor raţiunii... Somnul raţiunii naşte monştri... de care? Somnul raţiunii naşte monştri spirituali... aşa cum starea de veghe emoţională le întreţine existenţa abjectă... Somnul spiritului coincide câteodată cu activitatea raţiunii... când mintea uită de spirit în excesul ei de zel social... prinsă în acţiuni concrete, practice, materiale. Concretul ţine de raţiune, deci ne putem aştepta să vedem îngeri pe stradă, căci monştrii dorm într-o idee indusă în masă. Practicul e plin de zâne... acţiunile noastre în sine sunt

divine... Materialul evident că îndeamnă numai la bine şi la frumos... Niciodată la invidie, avuţie, egoism, avariţie, nu, întotdeauna, invariabil, te-ai gândi la altruism când e vorba de material, da, fiindcă practicul situaţiilor o impune; nu s-ar putea crea ceva mai perfect uman decât materialul, decât coasta lui Adam care a prins o viaţă a ei înşişi, o existenţă proprie, coasta asta cu două mâini, două picioare şi un cap... raţional. Nu pare a înger, nu? Somnul raţiunii naşte monştri... Somnul spiritului naşte oameni... Somnul spiritului naşte societăţi... Cultul promovării raţiunii promovează mentalităţi, le educă partea materială, practica şi le educă raţiunea dispensabilităţii laturii emoţionale, le întreţine atrofierea spiritului, cu potenţialul său răzbunător şi opus raţiunii... Minunata dualitate eternă în recipiente vii... Probabil Raiul e acea societate a spiritelor treze... Probabil e răsturnatul conceptului de societate văzută, creată, materială, integrantă a individului unic atrofiat... Oare ce dezordine creativă s-ar impune într-un concept de genul acesta? Cum dezordinea e creativă, probabil că libertatea spirituală e generatoarea acestei dezordini, acestei frumoase nebunii emoţionale... Dacă raţiunea presupune atrofierea spiritului, oare libertatea, deci evoluţionismul emoţional, presupune la rândul său inactivarea concretului? Sau în permisivitatea ei le permite existenţa cohabituală? Libertatea e pozitivă fundamental sau selectiv? Presupune şi alt tip de existenţă sau îşi permite unicitatea? Cealaltă oglindă a vieţii spirituale e doar opusul lumii materiale, fundamental bazată pe aceleaşi principii sau e absolutul? Absolutul simţirii care ar presupune şi existenţa practicului?

Sunt două concepte în oglindă, idei opuse dar complementare sau cel absolut include parţialul? Pentru că,

social vorbind, parţialul există foarte bine şi individual... Nu întotdeauna materialul presupune emoţional... De cele mai multe ori e chiar invers, chiar nu-l presupune, chiar îl exclude... Şi somnul raţiunii naşte monştri? Care monştri sunt mai răi oare? Cei ai somnului raţiunii sau cei ai somnului spiritului? Care sunt cei mai plini de moravuri umane, departe de bunul absolut, departe de esenţe, ca într-un imens sistem propriu solar cu infinite planete orbitând în jurul aceluiaşi somn?

Se impune deci întrebarea: care monştri ne guvernează existenţa individuală? Pentru că raportat la colectivitate, deci la societate, rolul e clar, păpuşi jucate de mari maeştri ai vieţii raţionale cu job part-time de monştri ai somnului spiritual... Însă individual suntem alţii, deşi la cei mai mulţi exponenţi ai societăţii individualitatea e anihilată şi, deci, necomună, incomodă şi nepractică, neadaptată timpului nostru (sau oricărui timp viitor care presupune globalizare); individual, personal, ca sine şi euri întotdeauna suntem diferiţi, personalităţi educate sau mai bine spus formate (pentru că formarea nu presupune întotdeauna educaţie) din mii şi mii de alternative situaţionale, din mii şi mii de variabile ale existenţei cauzale, câteodată independent de voinţe sau raţiuni, câteodată în procese determinate de supa socială sau situaţională...

Depinde de acele variabile numeroase care determină, de fapt, individualismul personal... Sinele cel mai aproape de esenţă, fructul din jurul sâmburelui de spirit al fiecăruia, mişcarea browniană a atomilor spirituali din jurul celui mai adânc nucleu ca parte divină a fiecăruia...

Acel adevărat individ unic, personal, liber, apropiat de esenţa sa originară, macrocosmică şi absolută... Nucleul acelei

personalităţi care se diluează în timp în educaţie dobândită, nu născută, în cotidian, în material, în practică, în acţiune şi nu în meditaţie, în comun şi nu în individual, în echipă şi nu în personal, în opinie generală şi nu în crez propriu, în soluţia socială de diferite culori a timpurilor noastre adormite spiritual... Diluarea acelui nucleu ca parte divină, care integrează umanul în macrocosmosul Dumnezeului ştiinţific din punct de vedere spiritual... Prin ştiinţă ne trezim spiritual sau prin spiritualitate trezim ştiinţa? Conceptul de Dumnezeu ne e mai accesibil prin spiritualitate sau prin ştiinţa zilelor noastre? Certitudinea absurdă a unui concept cu caracteristici apropiate de cele ale Divinului Absolut e accesibilă spiritual sau material?

Faptul că această condiţie individual-umană îmi permite accesul la aceste întrebări duale, la aceste îndoilei despre dezordinea dintre raţiuni şi emoţii îmi este permisă prin latura spirituală sau prin latura ştiinţifică? Cât este spirit şi cât este minte? Unde începe mintea şi unde se sfârşeşte spiritul? Fundamental, şi cred, unanim acceptat, spiritul aici înglobează raţionalul, pentru că, dacă pot opune cele două concepte, libertatea spiritului e mai mare decât libertatea minţii; sufletul simte, mintea ştie, întotdeauna, cunoştinţele spiritului, chiar dacă neexprimate sau aflate în imposibilitate de expresie, sunt mai multe decât cunoştinţele minţii; permisivitatea emoţională e mai vastă decât cea raţională, decât cea logică; unde tărâmul logicii încetează, încetăm algoritmul gândirii; probabil de acolo începe purul spiritual... Sfera de lumină îşi are propria logică iraţională, din nou oximoron guvernant al existenţei mele... Dacă logica algoritmului material dispare, firul gândirii se întrerupe, nu mai are continuitate practică... Spiritului nu-i

trebuie o raţiune, un motiv, un fundament; probabil că, uneori, cea mai înaltă spiritualitate e fondată tocmai pe teoria lipsei de fundament.

Spiritul îşi poate explica cu ajutorul emoţiilor mult mai multe decât permite expresia logic raţională; spiritului nu-i trebuie motiv pentru a exista, nu-i trebuie fundament pentru a simţi, spiritul nu are nevoie de explicaţii, de început sau de sfârşit, de trup, de fiinţă, de material... Spiritul există pur şi simplu, primordial, global, fundamental şi evolutiv în acelaşi timp, neexcluzând nici unul dintre concepte; de aceea spiritualul individual dezvoltat mai mult decât raţiunea e de natură divină, de aceea acel sâmbure de lumină şi adevăr e absolut, pentru că prin natura lui îşi păstrează caracteristicile primordiale, divine, nealterate, crescute, promovate în introspecţie, evoluat prin exerciţiul spiritului creator sau creativ; nucleul poate fi antrenat şi crescut, evoluat şi întreţinut, îmbunătăţit sau îmbogăţit, însă mai presus de toate aceste calităţi dobândite, e în interesul societăţii zilelor noastre ca acest nucleu să fie cel puţin ţinut pe loc şi prăfuit, uitat, îmbâcsit în iluzia incomodităţii şi absurdului, atrofiat de raţiuni aparent clare şi, mai ales, non-individuale, non-personale, non-spirituale, învăluit în toate pânzele de păianjen sociale şi materiale ale colectivului global spre care se tinde din ce în ce mai mult, cu din ce în ce mai multă viteză, cu din ce în ce mai puţină spiritualitate.

XVIII

Şi, da, apa, apa aceea clară şi înspumată a râului, apa repede şi atât de vie, atât de reală... Cu strălucirea vulcanică în întunericul malului strâmt, cu ropot atât de tare şi viu, aproape erotic... aşa de vie şi rece şi reală în mişcarea ei haotică... Mi-ar fi plăcut să am eternitatea ultimei clipe acolo, privind îngrămădirea de apă albă tremurând sub alte şi alte şuvoaie care o vor reînnoi continuu... sub alte şi alte unde repezite de timp... Atât de departe mi se par oamenii de esenţă... Şi parcă în ultimul timp apar semne, tot mai des semne despre esenţă, viaţă, moarte, iubire, valori reale sau reale valori... Mi se pare un timp al simbolismului spiritual, mi se pare o vreme a cutremurelor necesare descoperirii esenţelor... Un rău necesar evoluţiei spirituale... La fel ca apa râului, etern reînnoită... contradicţie esenţială, fundamental corectă şi paradoxală în acelaşi timp... Trăiesc cu spiritul pentru toată lumea din jurul meu, de aceea lucrurile nu sunt foarte simple întotdeauna, pentru că umanitatea unei fiinţe constă în flexibilitatea gândirii ei, în flexibilitatea abilităţii de a simţi orice, fără reţineri, fără temeri, fără angoase şi fără a fi spiritual egoist... Fără să ţină de ea, fără să fie de parte ei însăşi, ci de a-şi pune spiritul jos, fără să-i pese că el va fi pietruit de zeci de ori până să fie observat de cineva acolo... Cu conştiinţa faptului că se va putea ridica, chiar cu toate rănile provocate, însă cu mii şi mii de trăiri, cu mii şi mii de lecţii învăţate de la fiecare, cu nenumărate experienţe de înţelepciune... La fel ca *slow-motion*-ul apei tulburate în spuma aceea albă a dâmbului jos, dâmb care va putea numai susţine apa, pentru a o putea ridica

cu zeci şi zeci de răni, cu mii şi mii de experienţe lucide, cu preţul plătit al înţelepciunii...

Atât de dulce adiere a timpului simbolic care mi-a adus lângă urechi voci electrice, voci care, pentru un moment, au făcut front comun cu gheaţa moale şi neagră, frământată de paşi şi ploaie... Timp oprit cu conştiinţa inexistenţei tale, cu cercetarea esenţei fundamentale în cel mai abstract sens, pentru a fi apoi readusă vieţii, mişcării, trăirii... Străzi ude de picuri săriţi din cutia cerului, din cutia topită de flăcările albastre de vise... Timp stătut, timp uitat şi nepriceput de nimeni... Vremuri simbolice prin oameni, prin ce şi cum devin oamenii tot mai înalţi ca spirit, tot mai sus ca simţiri, tot mai aproape ca particule, de Dumnezeu...

Timp de neînlocuit pe străzile lungi şi înguste cu nimeni pe ele, cu nimeni pe ele, cu nimeni în ele... Vocile, vocile electrice din fire de înaltă tensiune, lângă apa nelinşitită şi albă şi reală şi atât de umană... Simbolism transpus în vremurile noastre de tensiuni lumeşti...

Vocile, prinzând culoare umană prin faptul că le aud tocmai acum, când simt că mă îndrept vertiginos spre înălţarea şi mai spectaculoasă a spiritului meu; evoluţie ce se aseamănă cu escaladarea unui munte, când simţi că rămâi fără aer, că ajungi la capătul tău, la limitele tale, ca după aceea să-ţi demonstrezi efemeritatea simţirilor de moment şi conştiinţa faptului că pragurile noastre au tocmai rolul de a ne pregăti Victoria... Cu inconştienţa bucuriei şi realizării, împlinirii scopului, cu trăirea aceea înaltă până la cer... cu inima aceea emanând lumină...

Mă bucur teribil că tăvălugul de simţiri este puternic psihanalizat în discuţii spirituale interne mie, ca şi capacitate a conştiinţei... Îmi face o bucurie imensă faptul că sunt conectată

cu mine însămi, că-mi aparţin mie, că sunt pliată în mare măsură peste mine însămi şi că am sentimentul apartenenţei la sine... Aşa cum tăvălugul de apă vie îşi aparţine în efemeritatea unicităţii sale... Pe lângă vocile electrice din fire, pe sub podurile sparte, pe lângă gheaţa neagră şi moale, cu urme de paşi şi ploi...

Clinchetul liniştii... marea linişte interioară... Lumina mea, vibraţia sigură a recombustiei interne... ardere spontană dragă, spiritual şi mega-eruptivă; dragă minune, viaţa asta care m-a găsit prin Univers, printre miile de particule de suflet; o sesiune de rugăciuni, o eră de lumină... O explozie dintr-un sâmbure ascuns într-o inimă... alunecare înspre împăcare... alunecare spre curajul nebănuit de a avea o certitudine post-cutremur... Şi vocile, mereu vocile, atât de suave, calme şi învăluitoare, atât de universal materne, calde şi protective... De ce m-aş opune realităţii mele iluzorii? Dacă eu o simt, există, dacă eu le aud, există... dacă eu ştiu, există... dacă eu exist, ele există prin mine... dacă eu sunt, ele există... Complexă posedare a minţii abilitatea de analiză absurdă a unor elemente simbolic trasate în mine... Complexe momente de luciditate presărate posedării...

Străzi pavate cu mii şi mii de pietre, străzi cu mirosuri citadine, străzi care ţi-ar putea povesti viaţa prin mărimea lor, prin copacii lor, cu pavajul lor, cu miile de paşi din fiecare zi ale fiecăruia, ale oricărui om care-şi poartă mai departe viaţa... Dacă strada ar prinde viaţă şi din când în când ar prinde pe câte cineva de picior şi l-ar urmări în interiorul vieţii lui... Martor superficial în fracţiuni de clipe din viaţa unora, din viaţa tuturor... din viaţa niciunuia... Dacă strada ar şti unde va călca pasul în momentul următor, că va călca pe altă fărâmă de asfalt

propriu ei... sau că pasul va trece dincolo de ea... sau că pasul nu va trece niciodată... Vocile, vocile... vocile atât de gingaşe şi fine... vocile mele dragi, care mângâie miile de pietre ale străzilor vechi citadine... Urbanul elegant şi nostalgic, cu atâtea trăiri, urbanul spaţiilor dintre pavaje, ca un fenomen social complex dar constant... Cu pietrele vechi ridicate, lucioase, dure, apreciate, printre mici şanţuri pline de praf, pietricele şi praf de stele... Dacă vocile s-ar lovi de pietrele lucioase... oare ce zgomot ar produce? Oare ce revoltă iminentă şi insipidă a şănţuleţelor ar avea loc? Dacă vocile s-ar lovi de pietre, oare le-ar putea pătrunde moleculele dure? Oare ce s-ar topi prima dată? Oare am avea pe străzi mici labirinturi de mici şanturi interstiţiale ale străzilor vechi pavate? Atunci nimeni, nicio voce a asfaltului n-ar mai putea urmări paşii... Nicio mână de bitum n-ar putea face una cu sine pasul următor, pasul anterior, pasul următor... pentru că paşii ar învăţa să se ferească de labirinturi... pentru că în scurt timp paşii ar uita senzaţia străzii nostalgice... şi pasul următor n-ar mai veni niciodată să calce peste labirintul de asfalt...

Lumina magică descompusă aproape în sunete, în zeci de vibraţii melodioase... dulce posedare a luminii, cald înger... cald demon... cu ochii de foc... Lumina serenă curgătoare prin recipientul unde-mi ţin spiritul... De fapt, recipient producător de spirit reînnoit, care iese mereu, care emană şi se disipează în Univers, reîntregindu-l... recipient al viselor şi al puterii interioare, producător de magie pozitivă... lumină care emană dureros de cald şi eliberator... rău al minţii mele, lumina mea... vocile din lumină... mult mai feminine... mult mai tăcute, vocile din şuvoiul cald de lumină...

Cât de fundamental opuse sunt conceptele de urban şi

lumină – cum inconştient se asociază întunericul de urban, planul apropiat de pământ, planul jos, planul social şi ataşat umanului insipid... Planul rece, absurd, complicat şi labirintic şi veşnica luptă socială între diferenţe de rang, plan uman şi absurd, jos şi rece, cotidian real şi mistic real, ancorând în realitate paşii trecătorilor...

Cât de opus planului de lumină, de particular, relaxat şi calm, cald, plăcut şi comod, de înalt şi curgător, de spiritual şi aproape ne-uman... Cât de biblic opus înţelesul acesta de urban-lumină, înglobând la modul simbolic mii de particule: unele reale, cu mâini lipicioare, altele abstracte şi rotunde, unele grăbite şi dezordonate, mixând un concept oximoronic cu mişcarea browniană, pe când unele atât de calm şi organizat curgătoare pentru sedimentele de spiritualitate. Chiar şi paşii care pe străzi grabiţi asonant îşi poartă alte şi alte căi, ca şi cum piciorul stâng şi piciorul drept ar fi două entităţi diferite... Spre lumină se ridică, spre lumină se înalţă ordonat... Lumina e despre înalt... urbanul e despre subteran... lumina e despre ordine, urbanul e despre haos... lumina e despre lejeritatea mişcărilor, urbanul e despre rigiditatea lor... lumina se ridică, urbanul e ataşat terestrului, lumina e mobilă, urbanul e despre rigiditate, lumina e despre spiritual, urbanul e despre teluric, lumina se ridică, urbanul va genera mereu lumina de deasupra lui...

Posedă-mă, magie înnebunitoare a scrisului metafizic... frumos pavaj complicat al luminii mele...

Fiori de sevă prin musculatura tânără, fiori de viaţă binecuvântaţi a fi simţiţi, drag recipient înzestrat cu minunea de a simţi adierea vântului, romanticul vântului, umiditatea divină a ploii când timpul se opreşte pentru mai mulţi picuri,

înțepăturile frigului jucăuș, prin toate rădăcinile nervilor pielii... Dulce minte neodihnită care-mi dă abilitatea de a descompune în iubire tot din jurul meu... Minunatele zgomote ale lucrurilor de neauzit... ale Pământului rotindu-se și atingându-și fin axa de lumină... Minte complexă care vei înțelege sensul spiritual al cuvintelor unice, din lumina arzând dintr-un sâmbure de inimă... /din romanticul concept de sâmbure... sâmbure, sânziene, struguri, sâmbure, caisă, dulce, sâmbure, viață... magie, sâmbure, noapte, magie, caisă, sânziene, sâmbure... vocile posedante ale cablurilor electrice... sâmburii nopților de vară... conceptul de sâmbure se poate lega numai de vară, de nopți de vară, cald, umed, întuneric, copt, principiul universal al nașterii, de teluricul uter universal, recipient al vieții de sâmbure de lumină... *Lumină* și nu *Lumin*... la feminin... Lumină, legată de sanctitate și în același timp de magicul omenesc, în același timp miraculos act evoluționist al nașterii... Dinspre întuneric înspre lumină, dinspre planul inferior spre unul luminat superior... spiritual înălțat din asfaltul labirintic...

XIX

Șaptezecișiunu de unghiuri... adiacente, independente, solitare sau unitare... șaptezecișiunu de unghiuri de clar-obscur pictural... șaptezecișiunu de încovoieri de culoare și non-culoare care s-au adaptat la comunicare reciprocă... șaptezecișiunu de unghiuri drepte sau curbe care grăiesc la propriu, prin expresivitatea maleabilității lor, prin rigiditatea

contrastului ocazional... şaptezecişiunu de unghiuri care înţeapă albul... care înţeapă non-sensul rigid, non-expresivitatea şi non-fiinţa creaţiei... Albul care susţine şaptezecişiunu de înjunghieri fatale fără a sângera lumină... Din peretele meu nu iese lumină... Dacă lumina s-a coagulat în rănile făcute de şaptezecişiunu de cioburi aproape colorate? De ce nu-mi sângerează peretele cu lumină? De ce s-a oprit lumina în contact cu realul? Ce primejdie o paşte la ieşirea din recipientul plat şi aparent alb?

Lumina s-a gândit că ar înălţa unghiurile şi ele s-ar curba pe axa timpului... Şi timpul dă o formă ciudată unei finite din şaptezecişiunu de unghiuri, fiul lui iniţial optzecişipatru şi părinte al posteriorului cincizecişiunu de unghiuri reale... Deci lumina mea înaltă a preferat în conştiinţa ei să se coaguleze în tăieturile adânci ale micului şaptezecişiunu...

Şaptezecişiunu de capete ale aceluiaşi balaur aproape non-colorat... Fiul lui optzecişipatru de şerpi încolăciţi pe capul Medusei din spatele oglinzii, părintele lui cincizecişiunu de unghiuri avortate...

Câmp de maci pe pereţii însoriţi... În intimul casei atât de protectiv cu sunetele, cu acordurile vioarei pe care aş vrea-o în loc de vene în mine, prin care să-mi curgă sângele clocotind... Cutie a vieţii mele interne, cutie în cutie, în cutie mai departe, recipientul meu în casă, capul meu în casă, gândurile mele în creierul meu, sufletul meu în lumina mea şi focul la rându-i tot în lumină... Cutie în cutie, în cutie mai departe... Coarde de sunet vibrant, coarde care mă dor în interiorul mâinilor câteodată, coarde lubrifiate de sângele meu, de plasma mea... de sărurile mele... coardele la care mai cântă şi acum spiritele ce mă posedă... Le simt vibraţiile şi aş putea recompune pe

portativ, în funcţie de intensitatea arcelor de tensiune, tema muzicală cu care se desfăta Olimpul minţii mele... Marea familie complexă de personalităţi creative, spirituale sau spiritiste, care se desfată în minţile mele... Şi care îmi cântă la coardele fibrelor din muşchi... minerale... multe săruri şi minerale, ca într-o delicioasă bucătărie specială se prepară toate în interiorul recipientului meu pentru ca lumina să se poată coagula la înjunghierile celor şaptezecişiunu de unghiuri curbate în interiorul zidului aparent alb... ca într-o antirealitate minustridimensională... Zidul nu poate sângera lumină până la moarte; lumina, cu personalitate individuală şi independentă, a anulat reţeaua de femurale din zid, la graniţele a şaptezecişiunu de tăieturi...

XX

Noaptea ochilor mei grăieşte, atât de multe comunică adâncimea nopţilor... Mai ales insomniile atât de nebunesc productive... De la întrebările cosmologice până la dileme ce atrag paroxismul... Oare cât mai am de trăit? Oare cât mai am de creat? Oare ce mai am de descoperit şi cum?

Frumoasele mele insomnii, creatoare de vise... Fiinţa opusă sieşi în principiu... Cred în împlinirea viselor, cred în efemeritatea lor şi deci, cu atât mai mult în conceptul de vis... Bineînţeles că visele există pentru a fi împlinite... în fumoasele mele insomnii boeme, baroce în panică şi temeri, bogat aduse din pensulă în stele şi în stări de veghe, bogat presărate cu

electricitate modernă şi cu non-sensul cotidian sau nocturn... Cel mai bine zis nocturn... În regatul fantasmelor malefice şi atotcuprinzătoarei iluzii a tunelului fără luminiţa care, brusc, prinde viaţă şi te urmăreşte cu caracteristici umane, uimitor de flexibil şi plin de viaţă pentru un tunel de piatră...

Insomnia mea chinuitoare, proprie mie, "sinească", dacă pot exprima astfel caracteristica ei cea mai intimă... Datorită ei cred cu esenţa spiritului meu în împlinirea viselor, acele vise care ţin strict de completarea spirituală a eului caracteristic, a eului divin, caracteristic faptului de a fi om...

Noapte ardentă a ochilor mei emanând foc, prin care arde o parte din lumina mea...

Ar trebui să se inventeze conceptul de "light-motiv", light-motivul faptului că existăm şi că avem capacitatea de a ne bucura şi de a renaşte din durere... Light-motivul care ar enunţa principiul optimist al existenţei, principiul pozitiv şi constructiv al acţiunilor noastre, partea aproape inconştient de pozitivă sau sustenabilă cu argument solide, accesibilă dar câteodată incomodă gândirii care, prin natura sa abject umană, se complace în plângerea situaţiilor mizer-cotidiene...

Să fie un light-motiv în toate, să fie light-motiv conceptual absolut al existenţei, noua religie şi noua structură organizaţional mondială... Cât de multă energie pozitivă ar presupune asta din partea omenirii, cât de mult bine ar putea fi creat şi mai ales conştientizat, ce exerciţiu extraordinar al capacităţii spirituale, al abilităţilor intelectuale şi emoţionale... Mai ales al flexibilităţii în spirit pentru a putea permite minţii să accepte light-motiv după light-motiv în toate speţele existenţei sale... Ce efort minunat pentru muşchii noştri spirituali de care şi azi mai atârnă în cuie de pe vremea

romanilor, de care şi azi se ajută fluturii să scape din cocon şi să facă paşii inevitabili spre nefiinţă... Ce efort luminos şi plăcut acela al regăsirii inteligenţei macrocosmice şi însuşirii ei prin light-therapy... Al redobândirii inteligenţei calmului şi pasivităţii productive de înţelepciune, în zorii creării marilor personalităţi spirituale, îmbibate în recipientul masiv de light-motiv.

XXI

Arenă de oameni e întreg Pământul... Arenă cu şapte miliarde de spectatori simultani la spectacolul vieţii; omenirea, atât de complexă în densitatea ei, atât de sălbatic educată forţat... Bucuria liberă, bucuria nelimitată a trăirilor vieţii, a vibraţiilor aerului, adierilor calde de primăvară... Omenirea fremătând în acelaşi spaţiu şi poate în acelaşi timp, în iluzia trecerii lui.

Am simţit atingerea ta pe inima mea, dragul meu, şi ea s-a transformat în aur...

Acum ştiu cum să trăiesc cu mine însămi, ştiu cum să simt despre ceea ce mă înconjoară...

Miros binecuvântat al ploii de primăvară pe pământul umed, iubit prim tunet al ploii... Oameni cu feţele lor curioase şi interesante, veşnic cercetând în jurul lor un mijloc de a se oglindi, de a se identifica, de a aparţine... Sentimentul de apartenenţă ce leagă oameni de oameni, circumstanţe şi întâmplări pe drumuri unice... Dacă am trăi alternativa? Sau

alternativele, câte miliarde de posibilităţi există... Pentru fiecare vorbă spusă, o vorbă nespusă, pentru fiecare gest, un anti-gest, pentru fiecare decizie, zecile de decizii alternative. Ne alegem decizia pentru că avem argument sau găsim inconştient argument pentru că deja am luat decizia? Răspunsul se scindează în categorii de oameni, de personalităţi, de experienţe individuale...

Ce frumos şuieră vântul furtunii... Mi se pare câteodată că sunt transparentă, că se poate vedea prin mine, sau, cel mai adesea, că plouă prin mine, că sunt una cu elementele naturii, că vântul îmi înfioară ţesuturile şi mi le rarefiază şi mi se pare că eu sunt în mai multe locuri, că mai multe fibre din mine există în mai multe spaţii deodată.

Vorbele bune şi răbdarea pe care viaţa mă învaţă să le primesc şi să le dau mai departe... Ca un filtru uman pe care sedimentele de valori se depun mereu şi mereu, cu fiecare val al fiecărei zile trăite...

Fantasmele nopţilor care mă poartă prin abisul sinelui meu sunt mereu surprinzător de productive, incitant nebuneşti; oare ce fiinţe mai există în cotloanele spiritului meu, în abisurile şi pe înălţimile lui... prin tunelurile întortocheate şi lungi, unele pline de lumină, altele întunecate şi nesfârşite...

Dacă ideea de realitate e o convenţie unanim acceptată, de ce nu e acceptat şi conceptul opus, de irealitate, de existenţă a nevăzutului?! E ca opoziţia bine-rău, credem în opus pentru că el există tocmai ca să confirme conceptul iniţial din care provine. Atât de multe există pentru că noi credem în cele opuse lor... Unele dintre conceptele acestea transpuse în realitate sunt de necontestat ca şi fundament constatat; trăim, există există viaţă; nici nu e nevoie să credem în moarte, ea

există oricum.

Ideea că există o realitate ar trebui să confirme faptul că există o spiritualitate nevazută, însă percepută... Cu toate fiinţele care ne înconjoară dincolo de văzut, cu toate vocile auzite dincolo de concret, cu toate sentimentele care nu ţin de gândire sau de raţiune, ci pura emoţie la intensitate mare... Aptitudinile spirituale nobile car valorează atât de mult din punct de vedere uman...

Azi, leagănul zilei m-a purtat de la Rai la Iad, de la înălţime la Abis... Sau mai bine zis, mi-a permis să-l percep ca imagine, mi-a dăruit bucuria viziunii despre contradicţiile artistului, despre procesul creaţiei, despre frământarea minţii asupra incapacităţii periodice de expresie... Un imens leagăn nevăzut între Cer şi Pământ... Veşnica apartenenţă umană la divin şi teluric, veşnica contradicţie umană între spirtualitate şi material... Azi m-am dat în leagăn între Cer şi Pământ.

XXII

Unii se poartă ca îngerii... Nu am recunoscut niciodată vreun înger, chiar dacă poate l-am văzut, ca să ştiu cum trebuie să arate sau cum se poartă de fapt un înger... Dar acesta e unul dintre sentimentele asemănătoare faptului că simţi că vine ploaia... Unii se poartă ca îngerii... Nu neapărat exagerat de frumos, de politicos, de principial sau corect ci pur şi simplu au în gesturi divinul înnăscut... ca atitudine, ca energie emanată, ca ceea ce inspiră sau insuflă, prin energia spiritului sau prin

vibraţiile ochilor... Oare toţi oamenii de lângă noi au inimi? Dacă eu am, au toţi? E un fapt unanim presupus şi acceptat de ştiinţă... Am văzut numai la unii inima în piept, la cei fără viaţă... Nu văd la oamenii cu care mă întâlnesc sau în aura cărora intru în fiecare zi... Dar eu am inimă? Simt că-mi bate ceva în piept şi i-aş deschide, să o primesc afară, în existenţa mea, în viaţa mea, dar nu pot să o fac... Simt lumina aceea pulsându-mi în piept, dar nu mi-am văzut niciodată inima... Oare eu am inimă? Inima mea e din lumină? E din soare? E din foc? E din mii şi mii de particule esenţiale din Univers care să antreneze circuitul unui fluid care să-mi permită existenţa? Îmi imaginez că inima mea are forma unei sfere de lumină, unui glob incandescent şi inepuizabil ca energie, ca iubire...

Îmi simt inima un glob de foc şi lumină care pulsează prin vene, prin ochi, prin buze, prin sânge cald şi spirit... Unii se poartă ca îngerii, adică cred că-şi dau seama că îşi oglindesc lumina în ceilalţi... Globul, sfera de energie şi lumină, unii pot proiecta asta în ceilalţi pentru a-i putea confirma existenţa... E un proces de dăruire automată reciproc... Oglindirea sferei îi permite acesteia întoarcerea la iniţial, fără a-şi pierde intensitatea, lumina, căldura, pulsaţiile... Îi permite doar iniţialului concretul imaginii de inimă, concretul conceptului de spirit viu... Unii se poartă ca îngerii...

Iaurtul zilei de azi m-a înviorat şi mi-a tonifiat căptuşeala minţii. Odihnită şi uşoară, aproape fără niciun fel de efort, liniştită şi senină, răbdătoare, calmă, ca o salată peste care dressingul de iaurt *light* a făcut-o şi mai răcoritoare... Mă simt de parcă toată ziua am băut cafea la şuete... Am fost în parcul zilei de martie... Fără niciun freamăt, fără nicio frământare sau greutate intelectuală... Uşor ca zborul frunzelor toamna... Ştii

ce se spune când cad frunzele pe lângă tine toamna? Da, ştii...

O, boemitatea după-amiezei de primăvară ploioasă şi caldă, cu jazz, cafea şi ţigări parfumate... Da, eu, mine, sine, introspect, eu minunat... pe care l-am regăsit în tine, într-o formă care îmi place mai mult....

Acordurile chitarei în voalul jazz-ului mistic, boem...

Până şi cafeaua după-amiezei e *light*... *Light* e şi percepţia mea asupra ei... Numai percepţia mea, pentru că ea în sine e un monstru gustos şi amărui...

Nici măcar nu pot citi ce am scris în trecut, scrierile trecutului meu sunt pentru oamenii noi... Eu am plecat spre expansiunea mea spirituală...

Şi plin de valenţe va fi faptul că fiecare va simţi diferit faţă de ceea ce e scris, va simţi diferit faţă de mine, faţă de cuvinte şi spirit, va gândi diferit faţă de aceleaşi trăiri exprimate, va fi diversitate sub intelectualitatea aceleiaşi umbrele... Spiritul meu generator de polemici, de imagini, generator de idei... Cei care mă cunosc mă vor iubi mai mult...

Spaţiu simbolic al scrierilor mele, recipient limitat uman, material, prins în fizic, chimic, vizual... Mulţumesc spiritualului, metafizicului, gândirii absurdului... Şi fumului aromat din ţigareta de vanilie...

Mistic albastru, fond albastru pe care este desenat oraşul, partea veche şi vibrantă a lui... Promiţător albastru cerneliu ploios al lui martie... Am pretenţia numai să mi-l însuşesc ca parte colorantă a amintirii momentelor mele de boemitate creative... Etern tremur urban al podelelor în timpul trecerii tramvaielor... Percepţie vibrantă a vieţii în diversitatea şi complexitatea momentelor ei... Logica mea adânc introspectă fură uneori atât de multe însuşiri de la emoţionalul iraţional,

atât de viu la mine...

Cel mai greu e sa-mi ordonez ideile să iasă pe rând din capul meu... Încă nu stăpânesc ordinea ideilor mele, încă nu am controlul ordinii în care ele să se succeadă... Am atâtea idei care se îngrămădesc să vină pe hârtie, e ca şi cum aş acorda premii şi le-aş selecta pe primele care-mi cad din cap... E ca şi cum aş avea prea multe cuvinte pe care ar trebui să le rostesc în acelaşi timp... Probabil lingvistica ar trebui să mi se adapteze, să se adapteze haosului creativ din mintea mea... Câte idei am şi câte pun jos... Probabil că sunt de zeci de ori mai multe care-mi zboară în diferite stadii ale vieţii lor... Dacă imaginabilul ar avea un plan concret, probabil ideile mele încă nerostite, nescrise, neîncepute, embrionii ideilor mele sau exemplarele lor mai în vârstă s-ar zbate într-o aglomeraţie teribilă... Ar fi un nou boom ideatic personal...

XXIII

Sticlă de gând cu margini tăioase, mă cuprinde beţia lichiorului de noapte, sub atingeri de mătase atât de fine din mâinile tale, mă mângâie cald privirea ta, sub care mi-am descoperit nişte valori adormite, mă învăluie braţele tale protectoare în casa dragostei mele....

Perspectiva morţii în tinereţe este una îndepărtată şi de neluat în seamă, de neconştientizat imediat, fără capacitatea dezvoltată din experienţa de a accepta ideea nefiinţei când însăşi fiinţa proprie nu a luat încă o viaţa a ei... Certitudinea

faptului şi a perspectivei morţii în tinereţe şochează psihicul şi îi decojeşte fructul până la sâmburele de lumină, până la calmul luării în considerare al faptului în sine... Să te pregateşti să mori într-o jumătate de an, într-un an... Pur şi simplu să încetezi să mai fii, să încetezi să mai ai viaţă în tine, pur şi simplu să încetezi să mai respiri, să încetezi să-i iei în braţe pe alţii şi să le zâmbeşti... Să încetezi să mai fii copilul unora, prietenul altora, lumina celorlalţi, nepotul unora, colegul altora, să încetezi să mai fii în tine însuţi, în corpul tău, să încetezi să le mai telefonezi sau să-i numeşti părinţi, colegi, prieteni, iubit... Trebuia să conştientizez că începeam să încetez să exist... Ca stare permanentă să încetez să zâmbesc...

Trauma neputinţei plănuirii timpului viitor, din cauza inexistenţei lui, trauma inadaptării la propriile vise din cauza neaparţinerii lor... Oare cine îmi va prelua visele, oare ale cui vor fi? Efortul împăcării cu sine în faţa unei vieţi încă netrăite, sau parţial trăite, efortul adaptării la nefiinţă, la fapte reci care nu ţin de tinereţe... Sicriele nu fac faţă vieţii, crucea n-are de-a face cu anii mei, dricul nu e compatibil cu visele mele... Oare ai cui copil nou vor fi părinţii mei?

Nefiinţa nu sunt eu, mama mea nu e şi a altui copil viu... Visele nu mai sunt ale mele, le cedez altora, viitorul nu mai îmi aparţine, locul meu gol îl va umple timpul permanent al durerii... Eu vreau să mă aşez direct în pământ, în pământ pur, fără alte bariere între mine şi natura mea primordială... Inerţia imprimării durerii în ceilalţi va fi estompată de timp, cu greu, cu foarte greu, cu efort continuu şi permanent...

Copilăria mea o las părinţilor, ghiduşiile le las bunicilor, energia mea o las celor ce trebuie să trăiască, iubirea mea nesfârşită şi caldă ţi-o las ţie, iubitul meu drag... Blândeţea

mea o las copilului meu încă nenăscut, lacrimile mele vi le las vouă, celor din trecutul meu, împreună cu amintirea mea în razele soarelui... Bucuraţi-vă de bogăţiile mele în continuarea vieţilor voastre... Bucuraţi-vă de existenţele voastre minunate... Mă adaptez cu tot ce rămân marii linişti şi marii odihne a trupului... Încerc să mă pregătesc pentru încadrarea mea în recipientul organic de pământ umed şi viu... Pământ viu învăluie un cadavru... Pământ bun ţine în braţe un copil mort. Pământ protector cu organismul lui mort şi aproape descompus...

Iubeşte-mă, pământ al morţii mele, ţine-mi în braţe trupul uscat şi pune-mi mâinile la urechi să nu mai aud freamătul din interiorul tău, leagănă-mă, pământ pur şi fertil, ca pe copilul tău mort, fără acoperământ în faţa morţii; ţine-mi mâinile în mâinile tale şi mângâie-mi obrajii fără sânge, sărută-mi pleoapele fără mişcare; pământ bun, ţine-mă în braţe în faţa morţii şi apără-mă de descompunerea timpului meu, spune-mi poveşti ca să uit că am murit, mângâie-mi părul de noapte; ţine-mă în braţele tale negre şi calde, pământ bun, să mă aperi de frig noaptea... În noaptea mea viitoare şi perpetuă; pământ drag, să creşti flori din încheieturile mâinilor mele, să creşti irişi din fineţea obrajilor apuşi; pământ bun, să creşti iarbă din mine... Dăruieşte viaţă din ţesuturile mele ierbii tinere de primăvară... Ţine-mă în braţe, pământ cald, şi te ţin şi eu strâns, să mă aperi de frigul nopţii mele viitoare... Mă ţin şi eu de mâinile tale în care mă pierd de copil; mă ţin de trupul tău care mă descompune... Înveleşte-mă cu pătura temperaturii tale compacte de organisme vii... Pământ bun, povesteşte-mi cum era când eram vie şi luminoasă, adu-ţi aminte cum zâmbeam cu soare şi ţine-mă strâns... simt că adorm....

XXIV

Mi-e dor de mama, mi-e dor să mă ţină în braţe şi să-mi alunge temerile; mi-e dor de şuvoiul eliberator de lacrimi care îmi preced nopţile de linişte, de după marile panici... Mi-e dor de mama mea, nu de a altcuiva, mi-e dor de mirosul de prăjituri şi seri împreună şi mirosul de soare de vară... Dumnezeule, nimeni n-a mai mirosit a atâta soare vara ca mama; Dumnezeule, parcă tot soarele şi aerul verii s-a impregnat în tenul mamei...

Mi-e dor de tine, mamă, alungă-mi temerile şi dă-mi certitudinea ocrotirii, mamă, ocroteşte-mă, mamă...

Mamă, vorbeşte-mi despre cât de bine îmi va fi, spune-mi să mă gândesc la ceva frumos... Ţine-mă de mână când dorm în vacanţele de la facultate... Ţine-mă de mâna de copil, mamă, lasă-mă să te ţin de mână... Mamă, nimic nu era prea mult să te am mai mult lângă mine, nici chiar dimineţile panicate când te auzeam că trebuie să pleci şi fugeam în pijama să te mai prind un pic în uşă, să mă săruţi pe frunte de rămas-bun... Mamă, ia-ţi o zi liberă şi stai cu mine în braţe, să-ţi simt mirosul de soare al tenului... Doamne, mamă, stai cu mine de vorbă şi hai să ne bucurăm împreună de plimbările la bunica; mamă, întoarce timpul şi strigă-mă să vin în casă, la tine, de la joaca cu păpuşile... Mai ştii când veneam în casă fără păpuşi, pentru că tu erai mai importantă? Tu erai păpuşa mea vie... Mai ştii când aveai părul lung şi mă lăsai să te pieptăn... Întotdeauna îţi încurcam părul... Şi mai ştii, mamă, când veneai la serbări şi spuneam poezii... Oare ştii, mamă, cât rai

îmi dăruiai când mergeai cu mine la cofetărie?

Oare ştii, mamă, ce minunat imperiu de stări de bine ai creat în mine când îmi îngăduiai să stăm împreună în pat în după-amiezele de weekend de vară cu cafelele noastre cu lapte în faţa geamului deschis?

Mamă, fă-mi o cafea din aceea bună de-a ta cum nimeni nu-i nimereşte vreodată dozele magice şi lasă-mă să stau cu tine... Fă să fie vară, mamă, şi după-amiază de weekend în faţa geamului deschis... Şi după aceea mergem împreună la bunica...

Ţine-mă în braţe, mamă, dă-mi protecţia ta nelimitată şi lasă-mă să rămân acolo, să nu ştie nimeni de mine... Lasă-mă să-mi produc regresia până la copilul din trecut şi să te conştientizez în căldura blândeţii tale...

Mi-e dor de tine, mamă, pentru că mi-ai dat viaţa mea; te iubesc necondiţionat pentru că eşti mama mea şi nu a altui copil; mulţumesc că tocmai tu eşti mama mea şi că tu mi-ai dat viaţă; mulţumesc, mamă, că m-ai purtat nouă luni, iubitoare şi caldă şi mulţumesc că m-ai crescut şi m-ai ţinut în raiul înăuntrului tău... mulţumesc că mi-ai îngăduit viaţa şi privilegiul lumii mele, mulţumesc că l-ai ales pe tata să fie tata... Ţine-mă în braţe, mamă; dacă poţi, fă-mă din nou embrion şi poartă-mă nouă luni... şi dacă vrei, poartă-mă mai mult, poartă-mă nelimitat, nu-mi mai da drumul din tine, păstrează-mă caldă şi blândă, să mă aperi şi să-mi fie bine auzind numai sunetele interiorului tău...

Mamă, mulţumesc că tu eşti mama... Mamă, ţine-mă în braţe şi nu mă lăsa, legănă-mă şi spune-mi să mă gândesc la ceva frumos... spune-mi să mă gândesc la bine...

Mamă, ce bine că m-ai născut din tine... Nu-mi doresc

nicio altă femeie de pe pământ ca mamă, tu eşti maternul absolut, şi nu ştii cât de mult îţi datorez din mine...

Ţine-mă de mână cât dorm, mamă, dacă cumva mă răpeşte visul, să mă chemi înapoi, să mă ţii lângă tine...

Mamă, păstrează-mă în tine şi nu mă mai lăsa în lume... Îmi ajunge lumea din tine...

/

XXV

Prins în retroactiv... În atâta oboseală că nici măcar nu mai există controlul asupra minţii... Există doar posedarea scrisului şi căderii gândurilor pe hârtie, în plina ei personalitate obsesivă...

Când am lăsat liberă Trăirea să-şi aprindă luminile pe străzile din viaţa mea, mergeam deja pe o sârmă subţire, de ale cărei părţi se întindeau superbe şi nesfârşite în caracteristicile lor, Iadul şi Raiul meu; până la un moment, când ai control, nu începi să vezi dincolo de tine... Când totul devine independent de personalitatea ta, pierzi în faţa inevitabilului şi fatidicului. Şi cum prin natura mea ocazional mă îndrept spre teoria asta câteodată, Flacăra din mine m-a împins spre Iadul arzător... Dragă Trăire, prin câte chinuri interminabile în intensitatea lor, câte frământări şi câtă oboseală spirituală (nu neapărat nopţi nedormite, fiindcă Iadul, ca stare de spirit, implică o permanentă noapte interioară, un abisal întuneric al personalităţii); ah, dulce Trăire, câte focuri mistuitoare de spirit, câţi vulcani cu lava încinsă şi nimicitoare!

Am stat o vreme în Iad şi i-am umblat străzile pietroase, pe

sub cerul incandescent, prin toate colţurile panicii, îl ştiam bine, astfel încât lacrimile tale, binecuvântată Trăire, au devenit ploaia răcoritoare ce-mi stingea lava minţii... Ploaia ta cea mare m-a luminat şi m-a împins spre un drum necunoscut, mi-a calmat arsurile, teribilele arsuri interioare şi mi-au tonifiat amintirea speranţei, reactivând-o. Până când, umblând pe străzile întortocheate din adâncul Infernului, am găsit o minunată fereastră însorită către Rai... Şi am început să învăţ că drumul spre Rai trece mai întâi prin Iad, pentru a putea preţui mai bine minunea din noi, de dincolo de durerea incomprehensibilă de către cei neîncercaţi...

Marile dureri ale spiritului, trecerea prin iad pentru iubire, care are tocmai toate însuşirile opuse iadului...

Apa deşertului, lumina întunericului, întrezăresc în mine deşertul apei la întunericul luminii; dulcele amarului şi lacrimile bucuriei nu au înţeles niciodată, prin prisma lumii mele, amarul dulcelui din bucuria lacrimilor; şi picurii focului şi moliciunea stâncilor abrupte m-au considerat mereu copilul lor, din focul picurilor până în duritatea fineţii mării de sus, oglindită în soarele de jos. Viaţa n-a înţeles niciodată că marea de jos e soarele de pe laturile propriei prisme!

Îmi cresc ierburi de undeva din clavicule şi e ciudat că nu-mi mai aduc aminte ce făceam înainte, simt că se mişcă ceva deasupra mea şi sub mine, nu mă pot mişca, locul e strâmt şi aspru şi mă ţine; e umed şi rece şi ierburile astea mă obosesc crescând atâta, aş vrea să le smulg, dar mâna îmi e ţărână cu ploaie şi vieţuitoare şi mă arde focul din băţul galben de la capul meu, m-am plictisit de locul ăsta, înconjurată de pietre albe, decupate în patru, văzând numai cerul ce-şi schimbă culoarea după ierburile ce-mi seacă puterile, mă arde flacăra

aurie şi nu-mi dă pace mişcarea ce a intrat atât de adânc în toate oasele mele şi roade. Şi iarba va creşte mai departe în liniştea lespezii de mormânt ce mă apasă mai greu!

Râd şi râd şi râd, cu o poftă nebună de viitor, mă bucur să mă arunc în răcoarea zorilor de fiecare zi! Râd şi râd şi râd, dansez pe câmpie, zbor deasupra aurului pe câmp, cresc în bătaia luminii zilelor de vară pură; râd şi râd şi râd şi mă bucur, inima îmi e o minge magică de aur care emană lumină, şi râd, zbor, plutesc peste cerurile mele. Furtuna mea îmi aşează în ordine gândurile, vârtejurile mele de idei îmi produc o calmitate nesuferită, fulgerele îmi dau o nesănătoasă senzaţie de bine, flăcările, da, iubitele mele focuri din privirea ta, mă vindecă de mine; mă chinuie liniştea, mă bucură neînţelesul, vântul ce spulberă stâncile mă readuce la viaţa tonică, aruncându-mă în mare; şi flăcările, da, iubitele mele flăcări mă vindecă de mine. Cerul, cerul infinit mă obsedează cu insistenţa lui nesăbuită în a mă privi, în a mă şti; aş vrea să trag o perdea mată peste ochiul senin ce-şi bagă mereu nasul pe unde nu-i fierbe oala, pe unde poate fierb oalele altcuiva care chiar merită să-şi fiarbă vasele la focul meu.

Dorm, îmi e atât de somn, atât de somn că aş putea să dorm tot filmul vieţii mele, sunt atât de obosită! Dorm! Vizionez multe secvenţe de film, acţiuni fantastice, metamorfozele spiritului, le văd, le-am văzut de atâtea ori încât am câteodată sentimentul că sunt ale mele când le visez; mă plisctisesc şi mai schimb laturile de recipient colorat haotic; ciudat câte părţi infinite are un simplu vis... Încă visez, încă dorm, senzaţia de irezistibil a oboselii şi tentaţia odihnei nu au dispărut încă; mi-e cumva teamă că nu o să mă mai pot trezi, dar sunt atât de obişnuită cu aparenta stare de moarte; mă regăsesc în însăşi

sub cerul incandescent, prin toate colțurile panicii, îl știam bine, astfel încât lacrimile tale, binecuvântată Trăire, au devenit ploaia răcoritoare ce-mi stingea lava minții... Ploaia ta cea mare m-a luminat și m-a împins spre un drum necunoscut, mi-a calmat arsurile, teribilele arsuri interioare și mi-au tonifiat amintirea speranței, reactivând-o. Până când, umblând pe străzile întortocheate din adâncul Infernului, am găsit o minunată fereastră însorită către Rai... Și am început să învăț că drumul spre Rai trece mai întâi prin Iad, pentru a putea prețui mai bine minunea din noi, de dincolo de durerea incomprehensibilă de către cei neîncercați...

Marile dureri ale spiritului, trecerea prin iad pentru iubire, care are tocmai toate însușirile opuse iadului...

Apa deșertului, lumina întunericului, întrezăresc în mine deșertul apei la întunericul luminii; dulcele amarului și lacrimile bucuriei nu au înțeles niciodată, prin prisma lumii mele, amarul dulcelui din bucuria lacrimilor; și picurii focului și moliciunea stâncilor abrupte m-au considerat mereu copilul lor, din focul picurilor până în duritatea fineții mării de sus, oglindită în soarele de jos. Viața n-a înțeles niciodată că marea de jos e soarele de pe laturile propriei prisme!

Îmi cresc ierburi de undeva din clavicule și e ciudat că nu-mi mai aduc aminte ce făceam înainte, simt că se mișcă ceva deasupra mea și sub mine, nu mă pot mișca, locul e strâmt și aspru și mă ține; e umed și rece și ierburile astea mă obosesc crescând atâta, aș vrea să le smulg, dar mâna îmi e țărână cu ploaie și viețuitoare și mă arde focul din bățul galben de la capul meu, m-am plictisit de locul ăsta, înconjurată de pietre albe, decupate în patru, văzând numai cerul ce-și schimbă culoarea după ierburile ce-mi seacă puterile, mă arde flacăra

aurie şi nu-mi dă pace mişcarea ce a intrat atât de adânc în toate oasele mele şi roade. Şi iarba va creşte mai departe în linişttea lespezii de mormânt ce mă apasă mai greu!

Râd şi râd şi râd, cu o poftă nebună de viitor, mă bucur să mă arunc în răcoarea zorilor de fiecare zi! Râd şi râd şi râd, dansez pe câmpie, zbor deasupra aurului pe câmp, cresc în bătaia luminii zilelor de vară pură; râd şi râd şi râd şi mă bucur, inima îmi e o minge magică de aur care emană lumină, şi râd, zbor, plutesc peste cerurile mele. Furtuna mea îmi aşează în ordine gândurile, vârtejurile mele de idei îmi produc o calmitate nesuferită, fulgerele îmi dau o nesănătoasă senzaţie de bine, flăcările, da, iubitele mele focuri din privirea ta, mă vindecă de mine; mă chinuie liniştea, mă bucură neînţelesul, vântul ce spulberă stâncile mă readuce la viaţa tonică, aruncându-mă în mare; şi flăcările, da, iubitele mele flăcări mă vindecă de mine. Cerul, cerul infinit mă obsedează cu insistenţa lui nesăbuită în a mă privi, în a mă şti; aş vrea să trag o perdea mată peste ochiul senin ce-şi bagă mereu nasul pe unde nu-i fierbe oala, pe unde poate fierb oalele altcuiva care chiar merită să-şi fiarbă vasele la focul meu.

Dorm, îmi e atât de somn, atât de somn că aş putea să dorm tot filmul vieţii mele, sunt atât de obosită! Dorm! Vizionez multe secvenţe de film, acţiuni fantastice, metamorfozele spiritului, le văd, le-am văzut de atâtea ori încât am câteodată sentimentul că sunt ale mele când le visez; mă pliscitisesc şi mai schimb laturile de recipient colorat haotic; ciudat câte părţi infinite are un simplu vis... Încă visez, încă dorm, senzaţia de irezistibil a oboselii şi tentaţia odihnei nu au dispărut încă; mi-e cumva teamă că nu o să mă mai pot trezi, dar sunt atât de obişnuită cu aparenta stare de moarte; mă regăsesc în însăşi

acţiunea de a dormi câteodată şi-mi amintesc prin vis chinul neodihnei, trecerea unui prag de desfigurare chinuită, lipsa groaznică a visului, asemănătoare cu chipul neinspiraţiei; n-are rost să mă trezesc, e bine aici, atâtea filme interesante, n-am să mă plictisesc nicicând.

Muzica ploii ce-şi cheamă adierea alunecă spre undele altei mări de argint, rece şi ostilă, sub nisipul de piatră. Cade ultima picătură de cer stoarsă în mare, firavă, uitată de frigul ce i-a dat viaţă, albastră în cântecul ei ciudat; până şi marea e străină de picăturile ce-i udă apa sărată; ar vrea poate să fie de zahăr, dulce, cerată, s-a învineţit de atâta sare din adânc, i s-a făcut rău bietei mări, s-a albit de cumplita salinitate. Marea suspină după dulce!

Carnaval fericit, cu măşti, zâmbete şi oameni, carnaval insultător sub chipuri de lut, sub feţe de porţelan, înşelătoare, mincinoase, ipocrite, sub mantale de catifea nobilă, pe poduri învechite, cu plante agăţătoare; carnaval deformat ce cuprinde spiritele în furtuna magică a gândurilor negre; carnaval blestemat şi trist, biet carnaval cu suflet de copil, cine ţi-a furat viitorul?

Pe mine trec oamenii, pe mine cresc plante, pe sub mine trece o apă şi mă sprijin de două trotuare, sunt de piatră veche de mare, pe mine mă calcă zeci de picioare, mă macină vântul, stau piatră în soare, sunt al minciunilor, al îndrăgostiţilor, uneori al morţii, de pe care oamenii aleg să-şi poarte curentul spre mare, mereu mă uit la cer, în vântul oraşului trist, am văzut carnavaluri, o să mă mai treacă caravane, copitele îmi spun poveşti răstite cu tropăitul lor nervos, ploaia cade liberă şi mă loveşte, după aceea noroiul mă împovărează duios şi mă înveleşte, mai cade zăpada, ziua mă doreşte, noaptea mă

doboară, mă mai mângâie vântul şi copilul cerşetor de la marginea mea ce mă îngrijeşte!

Ai întârziat cu speranţa, Îngere, ai întârziat împiedicat de magia muzicii, m-ai făcut să aştept în van, m-ai făcut să sper în deşert, ai întârziat cu hrana spiritului, Îngere, după ce te-am trimis eu adineauri? Ai uitat, Înger de piatră! Demon de foc, m-ai ucis cu întârzierea ta, ai trimis în foc aşteptarea de bitum! Te trimisesem la Ploaie să-mi aduci picături şi tu ai uitat, mi-ai adus în loc Timpul; ce să fac cu el, nu de Timp am nevoie, m-a urât şi el mai demult. Acum încep să mă doară orele! Of, Înger neghiob, unde te trimisesem? De ce ai uitat? Mai bine nu veneai înapoi! Te trimisesem plină de speranţă după picurii lacrimilor. Şi tu, Înger nesocotit, ai uitat! Demon viclean, Înger murdar, te-ai gândit în urmă, la consecinţele faptelor tale, la urmarea uitării tale infantile? Cum de mai poţi sta în cerurile albastre? Cum de te mai poţi suporta? Cum de mai poţi îndura umilirea, copil al gândurilor mele?

Desfătarea în amintire, desfătarea în existenţe paralele ce coincide cu prezentul... Niciodată nimeni nu pierde nimic, există numai transformarea către alte planuri paralele cu prezentul nostru, fiecare plan având-şi prezentul propriu, incompatibil cu alt prezent paralel... Amintirea e aducerea aproape a prezentului nevăzut, aducerea aminte e apropierea planului paralel unui anumit moment al sinelui... Nimeni nu pierde pe nimeni, nimeni nu pierde nimic... Totul există în planurile din sine; transformarea şi marile treceri în alte planuri nu presupun neapărat dispariţia fizică a celuilalt, nu presupun neapărat moartea, însă presupun întinderea imperiului de timp grăbit peste experienţa de legătură, peste trăirea de legătură din timpul în care firele de tensiune nevăzută s-au intersectat într-o

viaţă...

Ploaie romantică de dimineaţă de primăvară, copil al ploii ce devine matură sub ochii mei, ce îşi dezveleşte maturitatea în faţa geamului meu, peste liliacul din faţa mea... Nu scutura crengile copacului gol, nu smulge mugurii primăverii lui, nu alunga razele de glas ale păsărilor dimineţii, ploaie-copil, mângâie-ţi florile, ploaie incoloră, fără adolescenţă, cazi drept, ploaie fără culori, ascultă-ţi pământul pe care-l uzi... devino, devino... devino matură... Aşa, din ce în ce mai puternică şi matură, mai grea peste aerul de soare, aproape erotică în căderea ta unduioasă, aproape erotică în repeziciunea picurilor tăi de pe crengi... Atât de frumoasă printre razele cerului spart; spargerile cerului, spargerile de spirit ale cerului înnorat, care fulgeră peste dimineaţa însorită... Spargerile cerului de luna în care a fost răstignit Iisus; orice lună care poartă însemnul ăsta are o personalitate apropiată de fatidic, de primordial, de absolut, de cutremurător adevăr, anotimpul cutremurului din ceruri... Spargerile cerului poate că ne permit să tragem cu ochiul la picioarele sfinţilor de deasupra, poate unul n-o să fie atent şi o să cadă într-o zi din ceruri... Până şi cerurile sunt sparte, până şi cerurile au spărturi, până şi cerurile au nevoie de reparaţii...

A căzut ploaia dintr-o spărtură de cer, ca să îmbujoreze dimineaţa mea, dimineaţa cu gângurit de păsări mici, cu frumosul meu liliac adolescent din faţa geamului, care îşi are propria voce despre bucătăria sinelui său... despre bucătăria proceselor sale de a fi... Metamorfoza naturii care parcă învaţă să comunice între celulele sale; procesul cognitiv de însuşire a expansiunii comunicative şi trăirii intense. Oare ce proporţie este între rai şi iad pe lume? Cât este rai şi cât iad? Raiul meu

contravine raiului altora? Sau raiul meu e iadul altora? Oare ce fac copiii lumilor sărace în raiul dimineţii mele? Îşi trăiesc iadul nemărginit? Oare vor şti vreodată raiul lor? Sau raiul lor e mult mai mic, ca să le permită desfătarea inconştientă în viaţa proprie lor, către paralelul lor propriu, prezentul nepierdut.

Simt câteodată cum sunt proiectată retroactiv în amintirile celorlalţi, cum le trăiesc timpul trecut în prezentul meu; trăirile cu diversele lor intensităţi sunt absorbite de capacitatea de a simţi pentru ceilalţi, spiritul se comportă adesea ca o ansă strângătoare de energii din trecutul celorlalţi; e dureros câteodată pentru sine să poată duce atât, să-şi testeze limitele de suportabilitate pentru câte emoţii strânge din jur... Însă aşa se descoperă flexibilitatea sinelui, elasticitatea lui, astfel se antrenează capacitatea de expansiune emoţională şi spirituală... Astfel evoluţia personalităţii îşi găseşte un scop în abilitatea de a suporta un sine dureros.

Dacă mă gândesc bine şi conştient, orice îmi provoacă o semi-trecere în planul paralel al altui prezent, găsesc un spirit, o emoţie în orice trăire îmi este permisă prin simţurile mele, orice moment al zilei are o personalitate proprie şi totuşi asimilabilă unui alt moment din trecut; orice moment îşi are omologul său în amintire... O după-amiază ca asta îmi aduce în simţuri cafeaua bunicilor, mâna mirosind a apret a bunicii mele, senzaţia acută că o ţin în braţe, că îi înconjor mijlocul şi că mă apără cu dragoste... Atât de vie e amintirea că însăşi partea mea dreapta de corp şi cap îşi aminteşte tactil senzaţia, mâinile mele ar putea, fizic, să o înconjoare din nou şi ea ar încăpea acolo, perfect, fără niciun centimetru greşit... Spiritul meu poate oricând să reproducă mirosul şi gustul de ceai de când eram copil mai mic, poate exact să simtă aroma de tei

neîndulcit pe care nu am mai găsit-o niciodată, nicăieri... Căutarea amintirilor în planul prezent sau viitor? Iluzie! Găsirea amintirilor se face prin aprofundarea lor, prin fundamentarea unei structuri paralele de emoţii faţă de trecut...

Simt atât de acut esenţa dimineţii inundate în soare, dimineaţa de mijloc de săptămână, amintirea atât de puternică a senzaţiei din casa bătrânilor mei iubiţi... Casa lor trăieşte în mine, senzaţiile lor sunt pliate peste ale mele, ei sunt eu câteodată... Mi-e dor de ei, mi-e dor de mine când eram cu ei, mi-e dor de mine copil cu ei, mi-e dor de copilul-nepot al bunicilor mei... Amintirea prezentului meu e omoloagă senzaţiei permanente din inima mea... Chiar dacă se va face trecerea în alt plan, chiar dacă planurile nu se vor mai întâlni niciodată, chiar dacă copilul-nepot al bunicilor mei nu va mai fi nicicând...

Dar odată ce se găseste puterea de însuşire a acestor sentimente în nucleul fiinţei, evident că puterea de iubire va fi mai mare; nu are de ce să-mi fie frică dacă iubesc atât, nu îmi poate smulge nimeni spiritul din mine sau nu îi poate smulge nimeni spiritului meu însuşirile sale; deschiderea inconştientă spre viaţă şi emoţii şi durere căptuşeşte sinele şi îi protejează esenţa; iubesc mai mult pentru că am simţit mai mult, iubesc înconjurătorul meu pentru că el mă primeşte cu blândeţe, el îmi primeşte fiinţa fizică, pentru că spiritul meu să poată evolua; odată ce ai deschiderea spre durere, nu se poate întâmpla nimic altceva dureros; pentru ca îţi ştii şi îţi porţi sinele în tine; odată ce iubeşti atât, nu ai cum să nu iubeşti durerea din tine...

XXVI

Pierdută aici, în adâncul casei mele, pierdută în adâncul din mine, ascunsă în colţul cel mai ascuns al intimului meu, unde nimeni să nu ştie că exist, nimeni să nu mă vadă sau nimeni să nu-şi amintească de mine, să aibă toţi o permanentă stare de amnezie despre mine, numai să simtă iubirea cu care îi înconjor, să le trimit deasupra toată dragostea mea fără să îi împovărez cu prezenţa mea, să le fiu dispensabilă amintirilor ca să-i pot proteja mai bine, să-i pot înconjura cu dragoste, să am controlul panicilor lor în legatură cu mine... Pierdută aici, în colţul ăsta micuţ şi întunecat de lume, numai cu dragostea mea în suflet, dragostea mea care mă pune în mişcare şi care mă animă, dragostea mea ce-mi oferă echilibru şi linişte şi mă deschide spre lumea din mine ca să pot găsi lumea de dincolo, dragostea mea cu calmul şi liniştea ce-mi oferă raiul clipelor.

O să-mi pară rău când voi muri, o să-mi pară rău că las viaţa asta şi atâta dragoste în urmă; mă simt atât de comod să trăiesc, mă simt comod să înot în oceanul de viaţă; ce altă frumuseţe mai mare decât să trăieşti şi să ai parte de atâta dragoste... Va trebui să mă adaptez unei alte naturi de nefiinţă; şi o să-mi pară rău că nu o să mai fiu în starea aceasta, de corp viu şi animat... Dacă o să fac un bine, o să las în urmă dragostea mea celor pe care îi iubesc, ca părinţi, iubit, prieteni, oameni... Dacă asta înseamnă să le fac un bine, îmi las eu în urmă dragostea, le-o las lor, să-i încălzească şi să le lumineze existenţele, nu iau nimic cu mine, spiritul meu îmi e de ajuns, am strâns atâta lumină de la ceilalţi cât am trăit, am simţit atâta

căldură şi iubire încât spiritul îmi e plin de bunătate, pot simţi numai rai, nu am cum să am parte de altceva; şi cât am fost în viaţă am avut parte de mai mult rai, l-am descoperit în timp şi cu dureri, dar marile dureri ale spiritului şi-au găsit raiul permanent.

Pierdută aici, în micul colţ din camera în beznă, aşteptându-te cu inima plină de dragoste, iubitul meu, simt că aş putea scrie zile şi zile, până te-ai întorce la inima mea.

Mă animă bucuria că va veni o nouă zi şi voi avea parte de ea, mă voi bucura să le trăiesc cu dragostea în inima mea; mă bucur că am privilegiul să fiu eu, nu mi-aş dori să fiu nimeni altcineva din lumea întreagă.

Vântul atât de puternic care spulberă embrioni de primăvară celestă... Plouă cu embrioni de primăvară, cu primăvara încă neformată în uterul pământului... Violent durerii vântului care se opune destinului primăverii, pare un întreg spectacol pe o imensă scenă a decurgerii vieţii, această poveste cu personaje abstracte.

XXVII

Iubitul meu, strânge-mă tare în braţe şi nu mă lăsa să urmez calea visului... Mi-e teamă mereu că nu mă voi mai trezi să te sărut dimineaţa... Ţine-mă strâns în braţe şi ţine-mă în viaţă, ţine-mă în viaţa din tine, povesteşte-mi cât de frumoasă e lumea şi arată-mi ce suflet frumos ai, povesteşte-mi despre noi şi despre viaţă şi despre ghiduşiile tale, sărută-mă şi plimbă-ţi mâinile fine prin părul meu şi sărută-mă pe frunte... Sărută-mi

mâinile şi pune-le pe faţa ta, să te pot înconjura cu delicateţea lor, ca azi-dimineaţă, iubitule, când ai fost atât de dulce în îmbrăţişarea mâinilor şi apoi a gleznelor mele.

Nici n-ai să ştii vreodată cât de mult m-am îndrăgostit de tine de când ai făcut singurul gest magic ce mi-a stârnit macro-feminitatea şi m-a aruncat într-un vârtej de sentimente total necunoscute mie până acum, în seara când ai venit şi minute în şir mi-ai sărutat încheietura mâinii stângi... Era singurul gest care m-ar fi făcut vreodată să uit de mine prin tine, şi tu l-ai simţit şi ai făcut exact asta, m-ai pierdut în tine şi mi-ai dăruit lumea de sentimente din mine, prin prisma ta, prin prisma a ceea ce simt pentru tine; în seara aceea, încheietura mâinii mele stângi şi-a cunoscut nemurirea, probabil peste mii de ani, păstrată într-o mica raclă, mâna mea îşi va găsi sanctiatea iubirii recunoscute; şi azi-dimineaţă, când mi-ai sărutat mâinile şi mi-ai aşezat podul palmei peste obrazul tău, mi-am dorit ca momentul să ţină o veşnicie, să nu se mai termine nicicând, mi-a părut rău cu infantilitate că nu pot opri timpul, de parcă tot timpul dragostei mele mi-a trecut prin faţa ochilor...

Atâta fericire stârneşti în fiinţa mea, atâta linişte şi bucurie de viaţă şi răbdare de a trăi toate clipele alături de tine cu nesfârşita bucurie, bucurându-mă de lumina ta... Strânge-mă în braţe şi nu mă lăsa să respir alt aer în afară de cel dintre noi... Nu mă lăsa visului, mi-e teamă că nu-ţi voi putea răspunde când mă vei striga, mi-e atât de teamă să rămân singură fără tine, nici nu ştii câtă teamă am de momentele fără tine, ţine-mă strâns în braţe, apără-mă de lume, strânge-mă aproape de inima ta pe care o simt dimineţile bătând prin mine însămi, al cărei ritm mi-l însuşesc mereu înainte să deschid ochii, ca să pot zâmbi unei alte zile... Dragul meu, lumina mea, oare ai să ştii

vreodată ce stârneşti în inima mea? Iubirea mea, uită-te la mine cu ochii tăi plini de foc şi soare, uită-te până în capătul minţii mele, inundă-mi spiritul cu lumina ochilor tăi, luminează abisul emoţiilor mele...

Şi mai ales, ţine-mă strâns în braţe, nu-mi da drumul către alunecarea din vis, ţine-mă aproape de focul din tine ca să pot trece o nouă noapte, mi-e atât de teamă de noaptea mea! Ocroteşte-mă în strângerea braţelor tale, unde nimeni niciodată nu-mi poate face rău... Fă-te cer peste mine şi apără-mă de ploaia rece... O să mă ascund în raiul trupului tău. Frânge-mi oasele în braţele tale şi ascunde-mă ca pe o mică pasăre a paradisului în colivia din inima ta; îmi voi regăsi atât de liber zborul prin grădina spiritului tău, ţine-mă în braţe şi dăruieşte-mi infinita bucurie a păstrării mele lângă tine, nu-mi da drumul să plec nicăieri, smulge-mă din visul teribil şi adu-mă lângă tine şi potriveşte-mi inima în locul lipsă al inimii tale, te învelesc cu aripile mele albastre... Nicicând nu şi-au cântat păsările paradisului mai frumos fericirea!

Picurii sunetelor simple şi descompuse din jurul meu îmi ţin companie în micul colţ întunecat de casă unde m-am ascuns în mine însămi ca să scriu... În mica mea colivie de întuneric liniştit unde-mi zburdă nestingherite ideile libere; experienţa scrierii e mai valoroasă odată cu vârsta sau cu experienţa trăită? Ce se schimbă la calitatea scrisului odată cu vârsta? Sau mai bine zis, are calitatea scrierii de-a face mai mult cu experienţa trăirii sau cu vârsta? Cu diluarea sau cu condensarea experienţei trăite? Poate experienţa condensată în anii tineri să fie egală ca şi calitate a scrierii sau mai bună ca şi experienţa diluată în vârsta mai înaintată? Frumoşii demoni ai oboselii vârtejului de idei îşi exprimă şi mai acut dorinţa de a se

exprima prin transa indusă... Nu pot permite intruşilor să intre în experienţa mea, nu pot permite ca ea să fie alterată de spirite din alte şi alte lumi sau din acele prezenturi paralele şi neuitate ci atât de trainic exprimate prin vise. Fantasme ale nopţilor mele prinse în chingile ideilor viitoare, zeci de idei încă neformate pe deplin aşteaptă să fie exprimate... Ah, dulcea posibilitate de exprimare când ea există, permisiva libertate de a transpune în cuvinte emoţiile!

Cumplite vise cele în care insomnia e vie, cumplite nopţi de nesomn viu; dorul de a fi copilul părinţilor mei din nou; cumplite vise cu demoni şi spirite care îmi dezechilibrează spiritul fragil şi deschis înspre lume; cu braţele deschise spre soare se primesc şi îngeri şi demoni, filtrul braţelor deschise nu funcţionează, nu există plasă de susţinere pentru îngeri; deschiderea spre durere permite şi cunoaştere şi declin, şi bucurie şi tristeţe, zâmbetul către viaţă permite şi lacrimi... Braţele deschise permit şi iubirii şi durerii accesul în aceeaşi măsură, e procesul de întregire în cele mai mici detalii a personalităţii prin lecţiile despre spirit.

Cumplite vise despre neputinţa de a mă trezi din visul continuu, din visul care mă va răpi din trupul meu pentru a mă dărui unei alte dimensiuni a spaţiului şi timpului; cumplita zbatere a fiinţei interioare despre captivitatea în teama de a nu mă putea trezi vreodată din Marele Vis fără a-i iubi îndeajuns pe ceilalţi; cea mai mare teamă constă în faptul că nu-i iubesc îndeajuns pe ceilalţi sau că nu-i voi face să înţeleagă vreodată cât de mult îi iubesc; cât pot să le dăruiesc din lumina mea... Cât de mult îi pot proteja în faţa temerii de a mă avea departe sau în faţa temerii sentimentului de dor nesfârşit; cât de mult le pot induce dispensabiliatea faţă de mine şi să le arăt în acelaşi

timp cel mai înalt grad de dragoste din inima mea?

Dansez adormită pe jumătate între cuvinte așezate haotic pe scara timpului meu pe care urc şi tot urc şi nu mai uit înapoi de teamă să nu cumva să cadă cuvintele de pe trepte, cuvintele care stau cuminţi în urma mea şi-mi facilitează urcuşul lin; dansez în fumul de tămâie albastră în noaptea gândurilor mele despre conştientizarea morţii mele, mă învârt în cercuri imaginare care formează orbite în jurul soarelui din interiorul meu şi mă transform în sâmburele de caisă dulce dintr-o vară trecătoare...

Dansez în aerul nopţii de primăvară mistică şi rece şi nu mă tem de consecineţele viselor mele pentru că spiritul mi-e căptușit cu dragoste... Urc pe scara cuvintelor mele abstracte și dau praful la o parte şi lustruiesc pantofii îngerilor-păpuşi de catifea de pe rafturile norilor, atât de sus am ajuns în urcuşul meu spre cerul lingvistic; mă las plutind uşoară pe o geană imensă de cărbune care desenează în mişcarea ei de *rapid eye movement* un spaţiu idilic şi romantic de abisal nocturn... Mă dau jos şi ajung în barca de pe râul de marmeladă şi aud pentru prima dată în melodia pe care o ascult din infinit o voce de femeie pe care nu am mai auzit-o până acum... Râul meu de marmeladă nu are nevoie de bărcuţe pentru transferul spiritelor către câmpia de vise, pot merge pe apa râului de marmeladă, pot păşi pe apa sa nemişcată; dacă nu e apă curgătoare, de unde oare ştiu că e râu? Ce oare mă inspiră să dansez către câmpia de vise? Visele cui? Oare orice spirit îşi lasă sacul cu vise pe câmpia asta neţărmuită înainte să plece spre regăsire?

CUPRINS

ISBN 978-606-93142-9-6

